

© Nikolaj Levašov

Zamlčená historie Ruska

© Nikolaj Levašov

Zamlčená historie Ruska

2003

Obsah

Zamlčená historie Ruska	4
Romanovci	20
Velké poselstvo	28
Ve starověku obývali celou Evropu Rusové (Slované)	36
<i>Ruské (slovanské) písemnictví existuje několik desítek tisíc let</i>	36
Co se skrývá za „Tatarsko – Mongolským jhem“?	43
1. Čingischán.....	44
2. Mongolsko.....	46
3. Složení „tatarsko-mongolské“ armády.....	46
4. Jak vypadali „tataři-mongolové“?.....	47
5. Genetická expertíza.....	48
6. Dokumenty o době „tatarsko-mongolského jha“.....	48
7. Nedostatek objektivních důkazů, potvrzujících hypotézu o tatarsko-mongolském útlaku.....	48
8. Jak vznikl název Tartaria.....	50
9. Pokřesťanštění Rusí.....	50
Závěrem.....	53
Poslední Noc Svaroga	55
<i>Jaký je důvod tohoto bojkotu?</i>	55
<i>Co je to Den a Noc Svaroga?</i>	56
Poznámky.....	92

Zamlčená historie Ruska

Název „Rusko“ (Russia) pochází z jiného slova, „Russea“, které obratem pochází z ještě staršího názvu, „Russenia“ / „Rassenia“¹. Russenia byla jedna část Slovansko-Árijské Védické Říše², a rozkládala se na území západně od Ripejských hor (Ural).

* * *

Poznámka překl.: v následujícím textu mají některé pojmy poněkud jiný význam, než je jim dnes přisuzován, je myslím na místě malé vysvětlení, pro správné pochopení.

---

¹ *Russenia (Rassenia) byla oblast, kde se usadili potomci Velké Rasy (rusky - Sviata Rasa), myšleno dobrovolné „osadníky“ pocházející z jiných planet, kteří byli první civilizací na této zemi. Postupem doby se tento název přetransformoval ve zkráceninu „Rus“.*

² *Slovansko-Árijská Říše se rozkládala na území nynější Eurasie.*

- pojem RASA ve smyslu Véd nemá nic společného s dnešním významem. Zkratka RASA pochází ze zkrácení fráze „Rod Asů (ze) Strany Asů“, neboli „Rod Asů z Kraje Asů“. Z hlediska Véd tedy nemají žádný smysl pojmy jako bílá rasa, žlutá rasa apod. Také se v nich ani na jednom místě nenachází sousloví "Bílá Rasa". Pojem "Svatá Rasa" (rusky - Sviata Rasa), měl pro pisatele Véd význam, jež by se dal do dnešní řeči přeložit zhruba jako "Jasný/Moudré Rody Asů (ze Země Asů)". Termín Svatý (Sviaty) neznamenal Svatý v dnešním smyslu, ale význam byl podobný jasný / čistý / moudrý apod.

- v textu je často používán pojem **kmen**. To by mohlo evokovat ideu primitivnosti, ve spojitosti s často omílanou frází "primitivní kmeny". Chápat to takto by opět bylo chybou - **kmen** byl prostě a jednoduše organizační "jednotka" sociální struktury tehdejší společnosti, a neměl žádnou návaznost na vysokou či nízkou kulturní či jinou vyspělost.

* * *

Rusko je jedinečná země, jedinečná v každém ohledu. Vezměte si například, jméno – Rusko (Russia), a můžete nalézt mnoho vrstev informací, dnes už obyvatelům neznámé. Nemají navíc ani nejmenší podezření, že v názvu jejich země je něco ukryto.

Název „Rusko“ pochází z jiného slova, „Russea“, které obratem pochází z ještě staršího názvu, „Russenia“ / „Rassenia“. Russenia byla jedna část Slovansko-Árijské Védické říše³ a rozkládala se na území západně od Ripejských hor (Uralu).

Území na východ od Uralu až k tichému oceánu, ohraničeno ze severu územím s názvem Lukomorie (rozkládající se až k arktickému oceánu), a z jihu sahající až k Indii, se nazývalo Země Svaté Rasy (Land of Holy Race – rusky Sviata Rasa)³. Cizinci však nazývali tuto zemi odlišně. Jedno z posledních jmen daných této zemi

---

³ „Země Svaté Rasy“ byla zemí Asů („bohů“ žijících na zemi) - reprezentantů vysoce rozvinutých civilizací. Zkratka RASA pochází ze zkrácení fráze „Rod Asů (ze) Strany Asů“, neboli „Rod Asů z Kraje Asů“. „Země Svaté Rasy“ se skládala ze čtyř klanů: d'Árjové, ch'Árjové, Rasénové a Svjatorusi.

ostatními, známé v Evropě ještě v 18. století, byl název Velká Tartarie (Tartaria Magna / Great Tartary)⁴. Podle prvního vydání britské Encyclopedia Britannica, vydané v roce 1771, to byla největší země/říše na světě. Čtenář, který by si dal tu práci a získal přístup k prvnímu vydání z roku 1771, by tam tuto informaci našel, jakož i mnoho dalších informací o této zemi. V pozdějších vydáních však někdo záhadně tyto informace „opomněl“ zahrnout do vydání.

Tato říše byla říše Slovanů, kteří se sami nazývali Rusové. Ale žilo zde také mnoho lidí různých jiných národností, kteří měli stejná práva jako hlavní část obyvatel.

Název „Tartarie“ nemá nic společného s dnešním pojmem „Tataři“, označující turkický kmen. Když se příchozí ptali místních obyvatel, kdo jsou, slyšeli odpověď - „Jsme děti Tarcha a Tary“⁵ - bratra a sestry, kteří, podle přesvědčení tehdejších Slovanů, byly patrony a strážci Ruska.

Toto přesvědčení se nevzalo „odnikud“. Lidé přišli na zemi skrze tzv. **hvězdné brány**⁶ zhruba před 40.000 lety. Mezi hvězdnými poutníky byla i malá skupina vysoce pokročilých humanoidních bytostí, velmi podobných člověku, kteří zformovali něco jako kastu učitelů a byli ostatními nazýváni Ury (Urs). Urové⁷ měli

---

⁴ *Velká Tartarie (Tartaria Magna) byla nejstarším státním útvarem bílých lidí na asijské části Eurasie. Předkové pozemských lidí přišli na naši planetu z různých hvězdných systémů: Velké Rasy (bílá), Velkého Draka (žlutá), Ohnivého Hada (červená) a Ponurého vřesoviště? (Gloomy Heath) (černá).*

⁵ *Bohyně Tara byla ochránkyní přírody, a její starší bratr Tarch (také Daždbog / Dazdbog) byl strážce Vědění.*

⁶ *Hvězdné brány jsou komplexy, jež používají gravitační a prostorové zakřivení, nebo také torzní systémy, které jsou používány na dopravu mezi různými planetami.*

⁷ *Urové jsou zástupci planety Urai, slovo „ur“ znamená obyvatelné nebo úrodné území.*

vysoké schopnosti za rámeč představivosti většiny ostatních, „obyčejných“ lidí.

Urové se stali učitelé a průvodci ostatním lidem. Chránili původně poměrně malé množství osad „obyčejných“ lidí před predátory, jak dvounohými, tak ostatními. Urové učili lidi a pomáhali jim zvládnout základní technologie, a předali jim vědomosti, které lidé v této době potřebovali, jakož i vědomosti které budou pochopeny a potřebné až za tisíce let. Za účelem ochrany a zachování těchto vědomostí, vznikla kasta volchvů⁸, kteří měli jako základní povinnost nedopustit, aby tyto předané vědomosti zanikly, a zachovávat je v co nejautentičtější podobě.

Za tímto účelem volchvové-strážci obdrželi dvě runové abecedy, každá z nich byla používána volchvy různé úrovně zasvěcení. Tyto abecedy byla d'Árijská a ch'Árijská runová písma⁹. Paměť na Ury – učitele, byla zachována až dodnes v některých slovech, jako například kultura – kult-UR-a, což znamená systém morálních a duchovních konceptů, které byly předány Ury.

Systém dvou kast se odrazil ve jménech, používaných jejich sousedy. Například, většina asijských sousedů Slovansko-Árijské Říše nazývala její obyvatelé „Ur-rusy“, sjednocujíc názvy dvou kast do jednoho slova. Ještě i dnes se v některých jazycích nazývají Rusové tímto tradičním jménem – Urruses.

Byla také doba, kdy se názvy slovanských kmenů formovaly přidáváním předpon před kořen „rus“, odrážejíc jednotlivé odlišnosti daných kmenů, například, Et-rus-kové, P-rus-ové. Předpona „et“ před vlastním jménem Rusů znamená „osvětlení rusové“ - nositelé vysoké kult-ur-y. Důkaz jejich existence byl nalezen na severu Itálie ve formě kamenných artefaktů - umění a nápisů.

---

⁸ *Volchv - strážce vědění a posvátných textů.*

⁹ *d'Árijské a ch'Árijské znaky jsou dva ze čtyř způsobů psaní používaných Velkou Rasou: další jsou Svjatoruské obrázkové písmo, a Rassénská Molvitsa.*

Jméno „Prusové“ znamenalo „Perunovi Rusové“¹⁰, jejich další jméno, kterým označovali sami sebe, bylo Venedi / Veneti¹¹ (bojovné kmeny západních Slovanů). Název Prusko se zachovalo ve formě místopisného názvu území, kde žili až do 19.-20. století i přesto, že Germánské (Gótské) kmeny dobyly toto území už v 9-10. století n.l.

Gótské kmeny vyhubily většinu Prusů-Slovanů, asimilovali zbytek a „půjčili“ se jejich jméno. V 19. století pak Prusové sehráli hlavní úlohu při sjednocování německých mini-států do jednoho celku.

Během tisícileté historie Slovanů, kteří původně měli společnou kulturu a jazyk, byla formace názvů, kterými jednotlivé kmeny nazývaly samy sebe, ovlivněna množstvím faktorů. V časech Urů všechny slovanské kmeny měli jméno „Ur-rus“. Poté co Urové odešli, funkce kterou zastávali ve společnosti, musela být delegována mezi „běžné“ obyvatele.

Takto vzniklo několik kast: kasta volchvů, nositelů vědění a tradic, kasta profesionálních bojovníků, obránců před vnějším nepřitelem (Varjagů), kasta řemeslníků, zemědělců a pastevců dobytka a podobně. Nad všemi kastami byla rodová dědičná aristokracie. Po zmizení Urů, jednotlivé skupiny přidaly k obecnému kmenovému jménu (Rus) takovou nebo onakou předponu odrážející typ jejich převažující aktivity (Et-rus-kové, P-rus-ové). Pastevci dobytka se takto začali nazývat Skotové, obyvatelé lesů Drevljané, apod.

Postupem času se jednotlivé kmeny začaly izolovat, hlavně jako důsledek poslední doby ledové, kdy na Sibiři nastal hladomor a část slovanských kmenů opustila svoji domovinu, hledajíc nové

---

¹⁰ *Perun byl bůh-patron všech bojovníků, obránců vlasti a klanu Svjatorusů – (Rusů, Bělorusů, Astů, Litsů, Latsů, Latgallů, Zemgallů, Srbů, atd.)*

¹¹ *Veneti byli obyvatelé Venedie, kam migrovaly klany a kmeny Venedů / Venetů. Velmi zhruba to odpovídá území západní Evropy.*

území. Ti, kteří odešli, se začali nazývat podle vůdce (Kniaz), který je vedl. Např. kmen vedený Knížetem Sarmatem se začal nazývat Sarmatové (Sarmatians), ti kteří následovali Skýta se začali nazývat Skýtové (Scythians), a podobně.

V průběhu času, společné Védické kulturní kořeny se začali odlišovat, jako důsledek toho že jednotlivé kmeny byly vystaveny kulturnímu vlivu původních obyvatel území, kde se usadili nebo které dobyli. Ale takto nevznikly kompletně nové „národy“, byly to pořád ti stejní Slované, kteří se v případě, že se navrátili do své původní vlasti, opět začali nazývat jednoduše Rusy. Přesně z tohoto důvodu „historikové“ dnes nedokáží vysvětlit, například, náhlé a kompletní zmizení Sarmatů a Skýtů z dějin.

Tyto kmeny nikam nezmizely. Po opětovném sjednocení s „mateřským“ kmenem, přijaly původní jméno podle tehdy uznávaných sociálních tradic. Byly jako jedno „rameno“ slovanské „kmenové řeky“, oddělující se na čas pod novým jménem, aby se po čase zase připojilo k hlavnímu toku. V tomto případě proudila po čase do hlavního toku „čerstvá krev“, zatímco mnohé jiné „kmenové větve“ opustily „původní koryto“ natrvalo.

Postupem času se z těchto kmenových „odnoží“ staly „nové“ slovanské kmeny. Tyto nové kmeny – Srbové, Bulhaři, Makedonci, Chorvaté, Češi, Slovieni, Polané, a mnoho dalších – se odlišovaly jeden od druhého v menší či větší míře v jazyce, tradicích a kultuře. Nicméně, všechny tyto kmeny si byly až do středověku perfektně vědomi toho, že pocházejí z Slovancko-Árijské Védické Říše a mají za sebou tisíciletou minulost (12). Vše zde uvedené není výplod chorého mozku či fantazie, může to být demonstrováno velmi skutečnými historickými, archeologickými, a antropologickými důkazy, které však byly a stále jsou ignorovány tzv. „historiky“, s diplomy a vědeckými tituly.

Například, v roce 1999 profesor A. N. Chuvyrov z Baškirské státní univerzity našel kamennou desku v jižní části Uralu, poblíž vesnice Chandar. Tato deska se ukázala být 3D reliéfní mapou zápa-

dosibiřské oblasti, vytvořenou technologií neznámou dnešní vědě, a to technologií takového rázu, že dnešní civilizace by ještě stále nebyla schopna podobnou mapu vytvořit.

Tato volumetrická mapa obsahuje takový stupeň detailů, jejichž zmapování vyžaduje nejméně vesmírné družice dnešních schopností. Na mapě jsou, navíc k reliéfu krajiny, zachyceny dvě soustavy zavlažovacích kanálů s celkovou délkou 12.000 kilometrů při šířce 500 metrů, a 12 přehrad, 300-500 metrů širokých, až 10 kilometrů dlouhých, a až 3 kilometry hlubokých. Je vidět také ploché platformy – území srovnané do dokonalé roviny – ve tvaru (při pohledu shora) kosočtverců, poblíž těchto vodních kanálů.

Na desce se nachází také nápisy ve formě hieroglifických-slabičných písmen, které z nějakého důvodu byly ihned navrženy jako nějaká forma staročínského písma. Později se ukázalo, že to byla zcela mylná domněnka.

Idea primitivnosti Slovanských předků byla natlučena do našich hlav, a ulpívá v mozcích ruských vědců tak pevně, že nejsou schopni ani uvažovat možnost, že tyto nápisy jsou ve Slovansko-Árijském runovém písmu. Tyto nápisy mohou být jednoduše dekodovány a jeden ani nemusí cestovat na druhý konec světa, vše co je potřeba je porovnat tyto nápisy s runami Slovanských Véd.

Předpokládá se, že takovýchto kamenných desek bylo celkem 348, které dohromady tvořili komplet 3D mapu naší planety. Drtivá většina z nich je nejspíše ztracena nadobro, poté co „przritelé ruské historie“ rozšířili svou moc v 18-19. století na nově získaná sibiřská teritoria, a zde zavedli jimi prosazovaný „povolený“ názor na minulost.

I přesto, v dokumentech z 18. století se dochovaly záznamy o existenci nejméně 200 takovýchto desek. Falsifikátoři historie, podporovaní Romanovci, a z nichž téměř všichni byli cizinci, ni-

koliv Rusové, zničili během 19. století téměř všechny fyzické důkazy o existenci Slovansko-Árijské Védické Říše, v té době už zaniknuvší, ale ještě o 100 let dříve všem v Evropě známé jako Velká Tartarie (Tartaria Magna / Great Tartary).

Nicméně, nikdy není možné zničit úplně vše. Ruskému lidu se povedlo zachovat, tu a tam, střípky historie, artefakty, knihy, často riskujíc život, odmítajíc přihlížet tomuto masovému a cílevědomému ničením všech stop jejich minulosti.

A tyto střípky se ukázaly být dostačující na rekonstrukci pravdivého obrazu ruské minulosti. A v poslední době, se daří těchto „střípků“ nacházet čím dál více.

Koncem 20. století, lidé získali přístup ke Slovansko-Árijským Védám, které obsahují mnoho velmi zajímavých informací, které byly a jsou tiše ignorovány moderní vědou. Tyto unikátní manuskripty, přeloženy do moderní Ruštiny říkají, že poslední doba ledová byla důsledkem války mezi Antlaníí (Atlantidou) a Velkou Russenií¹². Tato válka se odehrála před o něco více než 13000 roky. Tehdy se lidé přemisťovali na velké vzdálenosti v rámci planety pomocí Vajtman a mezi planetami se přemisťovali pomocí Vajtmara. Každá Vaitmara (kosmická loď délky cca 200km) pojmul 144 Vajtman. Nyní je jasné, že ony masivní plochy srovnané do dokonalé roviny, které jsou vidět na dříve zmíněné reliéfní mapě okolí Uralu, nejsou nic jiného, než přistávací plochy pro Vajtmary a Vajtmany. Poslední Vajtmary opustili naši planetu zhruba před 1500 lety, před začátkem Noci Svaroga¹³.

---

¹² *Antlanie byla ostrov v Atlantiku, který osídlil klan Antů. Tento se potom začal nazývat Země Antů – Ant-ian, Antlanie. Řekové jej pak pojmenovali Atlantis a jeho obyvatelé – Atlantány. (Stojí za zmínku, že ne všichni Antové osídlili tento ostrov, část jich zůstala v Evropě a ještě ve středověku jsou záznamy o slovanském kmeni Antů).*

¹³ *Noc Svaroga, podle slovanské tradice, je název obtížných časů, kdy sluneční soustava prochází prostorem Temných Světů.*

Existuje další zajímavý dokument – Velesova Kniha. Poslední záznamy v ní byly udělány volchvy v Novgorodu na konci 10. století n.l. Tato pokrývá více než 20.000 let slovanské historie. Říká nám také o velkém ochlazení (počátek doby ledové), což byl důsledek katastrofy, když úlomky měsíce Fatta¹⁴ dopadly na zem během války mezi Velkou Russenií, a její provincií Antlaní (Atlantidou), která se chtěla zbavit „rodičovského“ dozoru.

Prudké ochlazení a změna klimatu na území Sibiře a dálného východu přinutilo velké množství antických Slovanů opustit domovinu a přesunout se do tehdy neobydlených oblastí Evropy. Toto vyústilo v závažné oslabení Russenie. Její jižní sousedé – Arímijci, obyvatelé Arímie (tak tehdy byla starověká Čína nazývána) se toho okamžitě pokusili využít, a vtrhli mohutnými vojsky na území Russenie. Válka byla velmi závažná a nerovná, ale nakonec naši předkové proti velké přesile obyvatelé Russenie nad starověkou Čínou-Arímií zvítězili.

Tato událost se stala před 7518 roky (2010). Vítězství bylo tak významné, a finální, že naši předkové zvolili den podepsání mírové smlouvy – 22. října podle současného kalendáře – jako nový referenční bod počítání času.

Podle slovanského kalendáře je nyní rok 7518 (2010) od podepsání mírové smlouvy v Hvězdném Chrámu. Takže, ruská historie má více než 7500 let nové éry, která započala po vítězství nad starověkou Čínou v této válce. Ruský voják probodávají draka pomocí kopí, nyní známý jako sv. Jiří, se stal symbolem tohoto vítězství.

Smysl tohoto symbolu nebyl nikdy vysvětlen, nebo alespoň já jsem na žádné vysvětlení nikdy v oficiální historii nenarazil. Po přečtení Slovansko-Árijských Véd ale všechno dává jasný smysl.

---

¹⁴ *Fatta, Lelia a Mesiats byly 3 původní satelity Země. Obežná doba **Fatty** (staří řekové tento měsíc nazývali Phaeton) byla 13 dní; **Lelia**, nejbližší k Zemi a nejmenší, měla oběžnou periodu 7 dní.*

V minulosti, starověká Čína nebyla nazývána pouze Arímií, ale také zemi Velkého Draka. Takto se ostatně „obrazně“ nazývá dodnes. Ve staroruštině, drak se nazýval hadem. V ruské pohádce, hlavní hrdina Ivan Carevič bojuje s tříhlavým, šestihlavým a nakonec devítihlavým hadem Gorynyčem, aby osvobodil Vasilisu. V každé ruské pohádce je na konci věta ve smyslu: „pohádka je smyšlená, ale obsahuje zrnka pravdy“. Jaké „zrnko“ obsahuje tato?

Vasilisa představuje obraz Vlasti. Ivan-Carevič je kolektivní obraz ruských bojovníků, osvobozujících svou zemi od nepřátel – hada Gorynyče – Velkého Draka – armád Arímie, neboli Číny. Tato pohádka uchovala památku na toto vítězství, a jezdec probodávající kopím hada-draka se stal jeho symbolem. Není třeba věnovat pozornost tomu, jak tento symbol „nalakovala“ církev, podstata zůstává stejná – velké vítězství slovanských-ruských armád nad nepřítelem před 7518 lety.

Bohužel, tato událost byla zapomenuta nadobro. Ruští historikové, mezi nimiž, bohužel, nenajdeme skoro žádného původem Rusa, nás Slovany „informují“, že jsme vylezli z doupat v 9-10 století n.l. a byli jsme takoví primitivové, že jsme neměli žádnou státnost, a teprve „osvícená“ Evropa nás všemu naučila.

No, naučit se něco užitečného je vždycky vítaná věc, ale bylo to doopravdy takto? Vzpomeňme si, že v polovině 11. století n.l., dcera Jaroslava Moudrého, princezna Anna, se vdala za krále Francie. Přicházejíc z „divoké“ Kyjevské Rusi, Anna neviděla příchod do Paříže jakožto vstup do civilizovaného světa, ale naopak, dívala se na Paříž jako o něco honosnější vesnici. Tohoto se dochoval důkaz ve formě jejích dopisů.

Do Francie, nejbudálenější provincie, kterou tehdy Francie byla, vzala si s sebou část knihovny, z níž některé knihy se do Ruska vrátili až v 19. století a byly nalezeny v knihovně Sulakadzajeva. Byl to on, kdo provedl první překlad Velesovy Knihy, která byla psána runami na dřevěných deskách, do moderní ruštiny. Po

Sulakadzejevově smrti, jeho žena prodala většinu jeho knihovny Romanovcům, a od té doby se po většině těchto knih slehla zem.

Pouze malá část knihovny, včetně Velesovy Knihy, která byla vyfotografována Mirolubovem v roce 1942, našla cestu do rukou dalších sběratelů. Velesova Kniha, psaná volchvy, odráží historii části slovansko-ruským klanů, které opustili vlast - sedmiřečí, jak byla tehdy oblast sedmi sibiřských řek nazývána: Irij (Irtyš), Ob, Jenisej, Angara, Lena, Išim a Tobol. Další název tohoto území bylo Bělovodí¹⁵.

Obsah Velesovy Knihy má poměrně mnoho společného se Slovansko-Árijskými Védami, a archeologické nálezy posledních desetiletí kompletně odsunují „námitky“ „skutečných historiků“ do obskurity. No v určitém smyslu mají tito „pravdu“. Slovo „historie“ vzniklo spojením dvou slov: „his+tory“ (from+tora) - „Z Tóry“, což znamená doslovně „příběhy z dějin Judejského lidu“.

Přirozeně, Velesova Kniha nemá s historií Judejců nic společného, z prostého důvodu, že odráží minulost Slovanů-Rusů. A já osobně v ní nevidím žádný problém, protože neobsahuje žádný pokus zkreslit minulost Judejců ani jakéhokoliv jiného lidu. Kniha popisuje minulost Slovanů. No nemáme zde nyní velmi zajímavou situaci: židé mají právo na svou minulost, stejně jako všichni ostatní na této planetě, kromě nás, Slovanů, kterým je minulost odepřena, zvláště velká minulost. Dokonce reálné fotografie Velesovy Knihy pořízené v roce 1942 byly prohlášeny za padělek, zatímco velká většina „historických“ dokumentů sloužících jako podklad současné historické vědy nejsou ničím víc, než tištěné nebo psané kopie ze středověku.

Nejzajímavějším faktem je, že poté co tyto kopie vznikly, všechny originály bez výjimky zmizely – buď shořely v ohni inkvizice, prohlášeny za kacířská díla, nebo byly „náhodou“ ztraceny v po-

---

¹⁵ *Bělovodí nebo také krajina Svaté Rasy; Irij (Irtyš) - znamená čistý, průzračný.*

žárech a pohromách, které postihly bez výjimky všechny starobylé knihovny. Knihovna v Alexandrii, Aténách, Cařihradu, Etruská knihovna v Římě, lehly popelem téměř současně. Knihovny Jaroslava I. Moudrého (978-1054), a Ivana Hrozného (1530-1584), zmizely beze stopy. Všechny originály shořely nebo zmizely, zatímco jejich kopie byly tak „prozřetelné“ zachráněny a oslavovány. A nikdo je neprohlásil za kacířská díla, a na jejich základě je psána his-TOR-ie naší civilizace. A všechny tyto události proběhly na přelomu středověku a novověku, konkrétně v 15-17. století, což mělo jisté objektivní důvody.

Hlavní město Slovansko-Árijské říše, Asgard Irijský, bylo zničeno nájezdy kočovných Džungarů¹⁶ v roce 7039 od podepsání mírové smlouvy, neboli v roce 1530 n.l. Bylo to město mohutných kamenných pyramid, město volchvů a vedunů / Vedunií¹⁷. Bylo pokladnicí vědění, které bylo střeženo v umělých jeskyních pod pyramidami. Nemělo žádné opevnění; nicméně, po velmi dlouhou dobu se žádný nepřítel nebyl schopen dostat ani na dohled tohoto města.

Asgard byl obklopen sedmi koncentrickými silovými poli/bariérami, která znemožňovala průchod jak nepřátelským armádám, tak jednotlivcům záškodnického smýšlení. S počátkem Noci Svaroga, toto ochranné pole začalo pomalu slábnout, díky přirozeným mechanismům. A nakonec *černí mágové* („kněží“ kultu Kali-Ma, také Černé Matky, měsíčního kultu smrti, v němž byly např. obvyklé lidské oběti), za použití poměrně odporné metody, uspěli v neutralizaci této ochrany těsně před tím, než město vzaly útokem najaté hordy hrdlořežů, takže volchvové neměli žádnou šanci toto ochranné pole obnovit. Město bylo vy-

---

¹⁶ *Džungari (Jungars / Zungars) je kolektivní označení několika Oirat-ských (zápodomongolských) kmenů.*

¹⁷ *Vedun / Vedunie je osoba znající a praktikující skryté vědění Véd. Často mj. zastávali také roli léčitelů. Hlavní cíl upalování čarodějnic ve středověku byla právě fyzická eliminaci veškerých vedunů / vedunií a jejich vědění.*

pleněno a vypáleno, většina volchvů a ostatních obyvatel zabita, a manuskripty nevyčíslitelné hodnoty, některé přinesené do Asgardu ještě z Da'Árie¹⁸ (Hyperborey), zničeny. Naštěstí však neuspěli ve zničení všeho, ty nejcennější knihy byly vždy uchovávány ve speciálních komorách hluboko pod zemí, o nichž nájezdníci neměli povědomí.

Slovo „jeskyně“ (v ruštině – peshera) se původně skládalo ze dvou slov – Peshe-Ra, tzn. Potrava-Ra, což znamená potrava pro ducha, a v moderním významu koresponduje s pojmem knihovna – studnice vědění. Význam je v tom, že jeskyně, ať už umělá nebo přírodní, tvoří určité mikroklima s konstantní teplotou a vlhkostí a tlakem. Tyto podmínky představují ideální prostředí pro dlouhodobé uchování knih, z nichž většina v té době byla psána na té nejtenčí kůži, na dřevěných deskách, a podobně.

Věřím, že v blízké budoucnosti tyto přeživší knihy budou opět vyneseny na světlo světa, a odhalí velká tajemství naší minulosti.

Ale zatímco na toto čekáme, pojďme pokračovat v hledání zrníček pravdy v tom, co máme k dispozici.

Společné psi-pole Říše udržováno nejvyššími volchvy mj. pomocí pyramid bylo po zničení Asgardu Irijského značně oslabeno. Toto oslabení se nejdříve a s největší intenzitou projevilo v okrajových částech říše, a ze všeho nejdříve v evropských provinciích. Toto se projevilo v tom, že vládci těchto provincií - s tituly králů a knížat, ale ve skutečnosti jen volení zástupci – povstali v revoltě, a prohlásili spravované provincie jako nezávislé na centrální správě.

Říše již dříve ztratila část své původní síly, když ztratila některé své okrajové části v době o 4 století dříve, díky machinacím

---

¹⁸ *Da'Ária (Daaria) byl země / kontinent na místě dnešního arktického oceánu, dnes pod mořskou hladinou. Ve starověku nazývána také Hyperborea, Arktida, Severie, Arktogea.*

svých nepřátel. Ale až po druhém pokusu v roce 1530 se těmto podařilo zničit Asgard Irijský, a začali systematicky ničit veškerou evidenci jakéhokoliv spojení mezi původní říší a jejími částmi. Staré knihy byly zničeny, a nové napsány. Byly mírně „poupraveny“, takže neobsahovaly žádnou zmínku o Slovansko-Árijské říši. Období před 10. stoletím v Evropě bylo prohlášeno za doby temna, století barbarů, jež byli osvíceni teprve návratem vzdělanosti Svaté Říše Římské.

Větší část Slovansko- Árijské říše, ačkoliv rozštěpena na několik samostatných částí, po odtržení okrajových provincií, však stále uspěla v zachování základních Védických tradic a hodnot předků.

Jedna z těchto částí – Moskevská Rus, s východní hranicí podél Volhy (původní slovanské jméno této řeky je RA) – byla vystavena důmyslné manipulaci „prozápadních“ skupin, mezi nimi i aristokracie, která vyvolala tzv. Smutné Časy - („Smutnoye Vremya“ / „Times of Trouble“)¹⁹, fyzickou likvidací dynastie Rurikovců a nastolením vlády Romanovců, kteří v realitě namísto zájmů vlastní země, hájili mnohem více „západoevropské“ zájmy.

Romanovci podle tehdejších tradic neměli žádné právo na moskevský trůn – „dostali“ jej z rukou západoevropských politiků výměnou za „malou“ službičku. Co tato „službička“ představovala? Pojd' me se v duchu vrátit do tehdejších časů.

V prvé řadě, Romanovci, kteří dychtili po moci, nejprve důkladně „očistili“ tehdejší aristokracii od těch, kteří, ke své smůle, měli buďto více nároku na trůn nebo byli více věrni tradicím jejich lidu, čímž se stali překážkou na cestě Romanovců na Moskevský trůn.

---

¹⁹ *Smutné Časy – „Smutnoye Vremya“ bylo období ruské historie mezi roky 1598 a 1613, kdy prakticky panovalo bezvládí a občanská válka, vedoucí k vážné politické a sociální krizi skoro vedoucí ke kolapsu státu.*

Když Romanovci vykonali tuto špinavou práci, jejich „loutkovodíči“ z toho křivě obvinili Ivana IV. Každý, kdo se jim pokusil odporovat, skončil s hlavou na popravním špaluku.

Za vlády prvních Romanovců se děly poněkud zajímavé věci. Mezi lety 1653 – 1656, hlava církve, patriarcha Nikon, provedl náboženskou reformu. Pojďme se nyní podívat, co se skutečně skrývalo za touto reformou.

Před Nikonovou reformou křesťanství, v Rusku byla *pravoslavná (pravověrná)* víra. Křesťanství, jako „státní“ náboženství, většina lidí přijímala jako nutné zlo, protože bylo v zásadním rozporu jejich pohled na svět, s "ruskou duší". V těchto časech lidé žili podle norem *pravoslaví* - systém konceptů a hodnot, založených na tisícileté tradici slovanských Véd. Podle jejich pohledu, Slované, potomci Hvězdného Klanu, vnuci "Daždboga" - Tarcha Perunoviče, nemohli přijmout dogmata křesťanství, která transformovala všechny v otroky boha, jejichž úděl bylo snášet bez reptání všechna neštěstí a muka osudu, jakožto trest za jejich „hříchy“. Nebylo důležité, že narozené dítě nemělo žádný čas vykonat jakýkoliv hřích, ač by se jakkoliv „snažilo“! Podle křesťanství už mělo pykat za své hříchy, jen co přišlo na svět.

Tato reforma-diverze byla učiněna za účelem „podvést“ ruskou duši za jakoukoliv cenu. Křesťanství se začalo nazývat „pravoslavné“, aby „dopřálo“ sluchu Slovanů, a mnoho védických obřadů bylo jakoby zahrnuto do tohoto nového „křesťanství“. Avšak "otrocká" podstata se nezměnila, jen se navenek křesťanství obléklo do jiného hávu. Křesťanství (i když pod jinými názvy) bylo původně vytvořeno jako ospravedlnění otroctví, nástroj „uvěznění“ majority otroků pod autoritou minority otrokářů v zemích a říších, kde otrokářství bylo společenskou normou.

Téměř současně s tímto, v roce 1682, v čase vlády cara Fjodora Aleksejeviče Romanova, bylo zrušeno *mestničestvo (местничество / Order of Precedence)* - systém obsazování vyšších státních funkcí a úřadů podle urozenosti kandidátů nebo

funkcí držených jejich předky. Zároveň s tím, knihy s tímto spojené, týkající se obsazování státních pozic za předchozích 200 let, a všechny genealogické knihy mapující rodové linie staletí nazpět byly zničeny, a nová genealogická kniha byla napsána – tzv. Sa-metová Kniha, ve které bylo všechno „jak bylo potřeba“.

Zásadní otázka však je: komu to bylo ku prospěchu a proč?

Ještě jedna grandiózní „úprava“ byla provedena za časů Petra Alexejeviče Romanova, více známého jako Petr I. Rušic patriarchát a podřizující církevní moc autoritě státu, de facto stávající se její hlavou, v roce 7208 slovanské chronologie (1700 n.l.), Petr I. zavedl na území Moskevské Rusi používání křesťanského kalendáře.

Tahem pera, obrazně řečeno, stal se rok 7208 slovanské chronologie (od podepsání mírové smlouvy s Arímií v Hvězdném Chrámě) z vůle Petra I. rokem 1700 n.l., okrádajíc tímto slovan-skou/ruskou kulturu o 5508 let historie, nehledě na tisíciletí která předcházela.

A toto byl teprve počátek.

Romanovci

Petr Veliký, třetí car Romanovské dynastie je nazýván „velikým“ v historii ruského lidu. „Veliký“ je poměrně závažné slovo. Jaké byly ony „veliké“ činy, kterými si Petr Alexejevič Romanov (1672 – 1725) zasloužil tento přívlastek?!

* * *

„Se všemi lidmi v Evropě je možno dosáhnout cílů lidskými metodami, ale s Rusy ne... musím pracovat s ne-lidmi, se zvířaty, které musím transformovat v lidi“. Tato autentická fráze Petra Velikého jasně ukazuje jeho postoj k ruskému lidu²⁰.

* * *

Je těžké uvěřit, že tyto „zvířata“ ocenila takový přístup k nim přívlastkem „Veliký“. Rusofobové ihned prohlásí, že transformoval „zvířata v lidi“, a proto se Rusko stalo Velkým Ruskem, a „zvířata“ proměněná v lidi mu dala jméno „Petr Veliký“ z vděčnosti za toto.

Nejspíše, byla to naopak cesta, jak „páni“ Romanovců odměnili svého pohůnka za adekvátní „práci“: eliminace všech známek majestátnosti ruského lidu, jež nedával spát vládcům v západní Evropě (které ještě nedlouho předtím byly nejdlehlější ruské provincie), a kteří chtěli vytvořit svou vlastní verzi „velké historie“, bez jakékoliv účasti Ruska nebo ruského lidu v ní.

Jeden z Petrových „velkých činů pro dobro ruských lidí“ bylo přestoupení na křesťanský kalendář. Jako výsledek zmizelo **5508** let ruské historie (ode dne podepsání mírové smlouvy v

---

²⁰ *Demin V.M. From Russiches to Russians, Moscow-Omsk, "Russian Truth", 2003, p. 24.*

Hvězdném Chrámu), společně s mnoha tisíciletími, která tomu předcházela. A to byl teprve začátek.

Navíc to byla kompletně nelogická akce ze strany Petra. Ten se vyhlásil Císařem Ruské Říše, a tyto „vymazané“ tisíciletí historie by mu posloužili jako podklad, na němž by mohl takovýto titul legitimně nárokovat, jakožto navázání na předchozí velikost a úspěchy minulých říší. Nicméně když mluvíme o „obnově majestátnosti“, pojďme se podívat na rozlohu „Velké“ Říše za časů Petra.

Na všech nezměněných mapách vydaných před rokem 1772, včetně map z prvního vydání *Encyclopedia Britannica*, oblast jíž vládli Romanovci, byla následující: na západě vedla hranice v čáře Riga – Smolensk – Belgorod, přiléhající k **Malé Tartarii**, lépe známé jako Záporožský Síč. Na jihu hranice vedla podél Donu a Volhy, dále k Samaře a přiléhající k Uralu (Ripejským horám) zhruba v této zeměpisní šířce. Na východě hranice vedla pohořím Uralu až k severnímu moři. Na severu byla ohraničena Laponskem a Švédskem. Říše Romanovců byla na mapách označena jako „**Muscovite Tartary**“ - Moskevská Tartarie.²¹

Není bez zajímavosti, že na všech historických mapách z 18. století a dřívějších, moskevský Car (který je v moderní falšované historii vždy identifikován jako vládce rozlehlé ruské říše) je nazýván pouze jako vládce Moskevské Tartarie, nebo dokonce pouze jako *Moskevský Kníže*.

V *Encyklopedia Britannica* z roku 1771, Ruská Říše, lépe známá jako **Velká Tartarie** (Great Tartary, Tartaria Magna), se rozkládala na území celé Ázie, od Uralských hor až ke Kamčatce:

„**TARTARIE**, rozlehlá země v severní části Ázie, ohraničená sibiří na severu a západě, tato se nazývá **Velká Tartarie**. Tartari kteří žijí jižně od Sibiře a Moskvy, tito jsou Astrachani, Čerkézové, a

---

²¹ *Encyclopedia Britannica, Svazek. II, Edinburgh, 1771, s. 682.*

*Dagestánci, kteří žijí severozápadně od Kaspického moře. Kalmyčtí Tartaři, žijící mezi Sibiří a Kaspikem; Uzbečtí Tartaři a Mogulové, žijící severně od Indie a Persie, a v neposlední řadě, Tibetští Tartaři, žijící severozápadně od Číny.*²²

Podle Encyklopedia Britannica existovala rozsáhlá země Tartarů, která se skládala z provincií různé velikosti. Největší z těchto provincií byla **Velká Tartarie**, pokrývající Západní Sibiř, Východní Sibiř, a Dálný Východ. Na jihovýchodě se pak nacházel **Čínská Tartarie** (neplést prosím s Čínou), a takzvaná **Nezávislá Tartarie** (Střední Ázie) se nacházela na jih od Velké Tartarie. **Tibetská Tartarie** (Tibet) se nacházela severozápadně od Číny a jihozápadně od Čínské Tartarie. Na sever od Indie byla říše Mogulů (**Mogul Tartary**), dnešní Pákistán.

Uzbecká Tartarie (Bukarie, moderní Uzbekistán) byla vklíněna mezi Nezávislou Tartarií, Čínskou Tartarií, a Persií.

Existovalo také několik Tartarií v Evropě: **Muscovite Tartary** (Moskevská), **Kubaňská Tartarie** a **Malá Tartarie** (Záporožský Síč).

Význam slova „Tartarie“ byl vysvětlen v první části tohoto článku. Je zřejmé, že nemá nic společného ani s dnešním pojetím Tartarů nebo Mongolů, ani s dnešním Mongolskem. Mongolská (Mogulská) Tartarie se nacházela na území dnešního Pákistánu, kdežto moderní Mongolsko se nachází severně od Číny mezi Čínou a Ruskem, v dobových termínech, zhruba mezi Velkou Tartarií a Čínskou Tartarií.

Říše Mogulů z 18. století a dnešní Mongolsko jsou od sebe odděleny vzdáleností tisíců kilometrů, stejně jako pohořím Himaláje. Jejich obyvatelé jsou naprosto rozdílní lidé, kteří nemají nic společného. Obecně řečeno, slovo Mogul je řeckého původu, a zna-

---

²² *Encyclopedia Britannica, Svazek. III, Edinburgh, 1771, s. 887.*

mená velký/majestátní, a nemá nic společného se sebeoznačením žádného asijského kočovného kmene.

Dívající se na mapy z 17-18. století, vidíme nejméně 10 různých Tartarií, indikujíc, že tyto byly předtím částmi mohutné **Slovansko-Árijské Védické Říše**, která ve středověku byla v Evropě známa jako **Velká Tartarie** (Great Tartary).

Takovéto množství „malých“ Tartarií se objevilo jakožto následek odtrhávání-se okrajových provincií, které se dělo po oslabení hlavní Říše, jako následek invaze hord Džungarů²³, kteří vzali útokem a kompletně zničili hlavní město – **Asgard Irijský** – v roce 7038 slovanské chronologie, neboli v roce 1530 n.l..

Nicméně, i po ztrátě okrajových provincií, Slovansko-Árijská Říše byla na konci 18. století stále největší zemí na světě. Obsahovala části jihovýchodní Evropy, Západní Sibiř, Východní Sibiř, Dálný Východ, významnou část Severní Ameriky, a mnoho ostrovů a souostroví. Vidíme zde impozantní seznam teritorií, které byly za rámec vlivu Romanovců až do příchodu Kateřiny II. (1729-1796), ale o tomto až za chvíli, nyní se vraťme k době Petra Velikého.

„Velká říše“ Petra I. bylo pouze teritorium Moskovské Tartarie. Toto ukazuje, že to byla ještě nedávno pouze provincie Slovansko-Árijské Říše (Velké Tartarie). Oddělení se odehrálo během vlády **Dmitrije Donského**, který převzal moc v knížectví Vladimir-Suzdal. Před Dmitrijem Donským nebyl žádný svrchovaný vládce této provincii-knížectví Velké Tartarie. Pozice Velkoknížete (*Velikii Kniaz*) nebyla dědičná, nýbrž volená *sněmem* (*Veche*). Velkokníže byl vybírán z „elity“ (v pozitivním smyslu slova) tehdejší sociální společnosti.

Původně, pouze osoba, která měla genetické predispozice pro určité znalosti a schopnosti, byla nazývána *Kniaz* (*Kníže*). „Kniaz“

---

²³ Džungaři je kolektivní název několika kočovných Oiratských (západomongolských) kmenů.

v původním slovanském jazyce (tj. na genetické úrovni) znamená „ten, který má na srdci zušlechtování Země“, nebo, zjednodušeně *kniaz je synem ušlechtilosti země*.²⁴ Jinými slovy, pouze osoba osvícená věděním se mohla stát *kniazem*, osoba vyspělá / vyvinutá (duchovně) za normální hranice. Ne každý mohl dosáhnout osvícení věděním, ani se to nedalo koupit, ukrást, ani přivlastnit.

Když takováto osoba dosáhla stavu blízkému osvícení (věděním), začala „zářit“ zevnitř, což většina lidí mohla vidět nebo cítit. Kvůli tomuto jevu tito lidé byli nazýváni „zářícími“, a později, po pokroucení podstaty tohoto pojmu, se stalo oslovení „Vaše Jasnosti“ normou pro oslovování každého, kdo držel titul *kniaz*, byť jen „na papíře“.

Nepochybně, vlastnosti a kvality nezbytné pro toto osvícení věděním byly uchovány na genetické úrovni, a přenášeny na děti²⁵. Nicméně, genetické kvality nebyly jedinou podmínkou pro dosažení osvícení skrze vědění. Také to vyžadovalo osobní kvality nositele této genetiky. Proto ne všechny děti, a někdy vůbec žádné z dětí *kniaze* dosáhli na tento stav. Nebo někdy děti, dosáhnuvší počátečních stádií osvícení, mohly sejít na špatnou cestu, například skrz nedorozumění, a přitom být vedeny těmi nejlepšími motivy (z jejich úhlu pohledu), ale bráno objektivně – chybnými motivy, nebo následujíc jejich pokroucené osobní ambice.

Toto se stalo v případě skutků **Dmitrije Donského** (1350-1389), který, jsa v dostatečné míře otráven ideami křesťanství, považoval absolutní osobní moc jako jedinou cestu jak zajistit prosperitu země. V roce 1374 zrušil post *tyysiatsky*²⁶ po smrti posledního

---

²⁴ Grinevitch G.S. *Parent Slavonic Written Language*, Moscow, 1993, ISBN 5-85617-001-6.

²⁵ N. Levashov. *Spirit and Mind*, Vol. 2, Chapter 9; San Francisco, 2003.

²⁶ „*Tysiatsky*“ byl vojenský vůdce ve starém Rusku, který velel armádě dobrovolníků nazývané *tysyacha* (tisíc). V Novgorodské republice, *tyysiatsky* byl volen ze zástupců Bojarů na sněmu – veche, na dobu jednoho roku. K roli vojenského velitele také často představovali zástupce

tysiatskyho – urozeného *Bojara*²⁷ Vasilije Velijaminova. Toto byla nenapravitelná chyba Dmitrije Donského, která mnohem později přinesla ovoce ve formě „Velké Ruské Revoluce“ v roce 1917.

Tento čin vedl k nerozumným akcím Ivana Velijaminova, syna Vasilije Velijaminova, který, ochuzen o dědičný post, zradil Dmitrije Donského a stal se vůdcem opozice. Požadujíc obnovení původních tradic, obrátil se na pomoc k nepřátelům Slovansko-Árijské Říše, k Janovským kupcům, kteří byli podporováni Katolickou církví a všemi západoevropskými monarchy, kteří se teprve nedlouho předtím stali „králi“, absolutními vládci jim svěřených provincií které dostali do správy od Slovanské Říše, a tuto „mateřskou“ říši nesmiřitelně nenáviděli, neboť pro ně byla symbolem nelegitimnosti jejich moci.

Ivan Velijaminov získal veřejné nepřátele Slovanů-Rusů na svou stranu, což utvrdilo Dmitrije Donského v přesvědčení o správnosti jeho vlastních akcí. Chyba ruského patriota, jímž Dmitrij nepochybně byl, a slepota uraženého *bojara*, Ivana Velijaminova, vyústila v občanskou válku v celé oblasti, která byla v této době stále ještě nazývána Moskevská Tartarie. Výsledkem této války byla porážka vojsk Ivana Velijaminova, která se skládala z Janovských žoldáků a rytířů západní Evropy, a také z oddílů ruských Kozáků vedených Ruskými *kniazy*, kteří se postavili na stranu starých tradic.

Kdyby se Ivan Velijaminov neobrátil na zapřisáhlé nepřátele Ruska pro pomoc, moderní historie by byla kompletně odlišná. Zdá se, že tato „pomoc“ mu byla mazaně nabídnuta v pravý čas; a Velijaminovův pocit osobní urážky ho udělal slepým k důsledkům svých akcí, které udělaly Ruské státnosti velkou škodu.

„obyčejných“ lidí, dohlíželi na stavby opevnění, civilních projektů, a sloužili také jako vyslanci do jiných zemí.

²⁷ *Bojar byl člen nejvyšších pater Slovanské aristokracie, nad ním byl již jen Kniaz – vládce provincie.*

Věc je, že pravomoce postu *tysiatsky*, vojenské autority, byly prakticky rovny pravomocím *Velko-Knižete (Veliki Kniaz)*. Toto vytvářelo **balanci síly**, která zabraňovala jak *velko-kniaz*i, volenému civilnímu vládci provincie, jímž byl právě Dmitrij Donský, tak *tysiatskymu*, volenému vojenskému vůdci, uzurpovat absolutní moc – stav, jež nevyhnutelně pro danou zemi vede ke katastrofě.

Absolutní moc rozkládá lidské bytosti, zvláště duchovně nevyzrálé, jaké v pravdě byly oba dva protagonisté tohoto dramatu, jehož scénář byl pečlivě naplánován jedním a tím samým „režisérem“. Určitá slova, ve vhodnou chvíli, v určitém rozpoložení duše, byla řečena oběma účastníkům, a tito oba začali konat ve shodě se scénářem zjevně řízeným někým jiným, v důsledku čehož historie celého světa „odbočila“ na jinou, horší, cestu.

Avšak, toto se stalo, a další část Slovánské Říše se odtrhla od mateřské země. Stala se oddělenou, a prakticky nezávislou na své mateřské zemi. Nicméně, jeden z protagonistů sehrál na historické scéně poměrně odlišný part, než od něj bylo „očekáváno“.

Po upevnění absolutní moci, Dmitrij Donský uspěl v úkolu kompletně se vymanit z vlivu „loutkovodičů“, osvobodit od těchto rozkladných elementů svou zemi, a zachovat naživu většinu tradic a zvyků jaké panovaly v mateřské říši, čímž se staly vztahy mezi Moskevskou Tartárií a mateřskou říší poměrně velmi přátelské a blízké. Tento obrat přiměl „loutkovodiče“ k hledání nových cest, jak zničit Slovánsko-Árijskou Říši.

Říše nemohla poslat svou hlavní vojenskou sílu do západních provincií kvůli faktu, že na svých jihovýchodních hranicích byla soustavně angažována v ozbrojeném konfliktu s hordami Džungarů, kteří byli pomalu vytlačováni ze svého původního území rozšiřující se Čínou, a neměli jinou možnost k přežití než migrovat na sever a severozápad, což pro Slovánskou říši znamenalo jediné – nekončící válku o přežití. Zničení hlavního města *Asgard*

Irijský bylo výsledkem tohoto konfliktu. Toto se stalo v roce 7038 slovanské chronologie, neboli v roce 1530 n.l.

Vraťme se nyní k Romanovcům. V době kdy se na historické scéně objevil Petr Alexejevič Romanov, jeho děd již dávno zničil prastaré knihy – *Knihu Stavů a Genealogickou Knihu*, čímž splatil svůj dluh svým vlastníkům. Někdo by mohl říct: „Na tomto není nic divného. Romanovci zničili tyto knihy, aby zakryly jejich nelegitimní uzurpování trůnu, a nechali namísto toho vytvořit *Sametovou Knihu*. Obvyklá praxe, co je na tom špatného?“

Špatné je na tom to, že se díky tomu stalo falzifikování ruských dějin možné: „primitivní“ Slované pozvali Varangiany aby jim vládli, 300 let *tatarsko-mongolského jha*, které ve skutečnosti neexistovalo, neboť Rusové, Slované, byli tito Mogulové (Mogulové) a Tartaři, jak tehdy byli nazýváni západní Evropou.

Petr „Veliký“ je také velmi zajímavá a rozporuplná historická postava. Zamysleme se nad pověstmi o jeho údajném nahrazení dvojníkem za mladých let, během jeho cesty s *Velkým poselstvem (Velikoe posol'stvo)*²⁸. Dvacetišestiletý muž odjel s touto výpravou. Byl vysoký, pevné postavy, fyzicky zdravý, s vlnitými vlasy a znaménkem na jeho levé tváři. Velmi vzdělán, miloval vše ruské, pravoslavného vyznání, atd..

Za dva roky poté se objevila kompletně jiná osobnost. Byl to muž, který stěží mluvil rusky, nenáviděl vše ruské, nenaučil se rusky psát do konce svého života, zapomněl vše, co věděl před jeho cestou s *Velkým poselstvem* a zázračně získal nové vědomosti a dovednosti, které předtím neměl. Zmizelo mu znaménko z tváře; měl rovné vlasy; vypadal jako nezdravý čtyřicetiletý muž. Vskutku, poměrně významné změny se v tomto mladém muži udály během dvou let cestování, nezdá se vám?

---

²⁸ „[Velké Poselstvo / Velikoe posol'stvo](#)“ (*The Grand Embassy*) byla ruská diplomatická mise do západní Evropy v letech 1697-1698.

Velké poselstvo

Je zajímavé, že v záznamech *Velkého poselstva*²⁹ není ani zmínky o tom, že by se Michajlov (pod tímto jménem mladý Petr cestoval) během cest nakazil tropickou horečkou. Všichni členové výpravy velmi dobře věděli, kdo Michajlov je a o takovéto události by určitě existoval záznam. Osoba, která se vrátila z cest, trpěla chronickou formou horečky *denge*. Vykazovala známky dlouhodobé léčby rtuťovými přípravky, které tehdy byly používány k její léčbě. Přitom je třeba zdůraznit, že výprava plula severní, nikoliv jižní cestou, kde by se někdo teoreticky mohl horečkou *denge* nakazit.

Další „zajímavostí“ je, že po návratu z mise *Velkého poselstva* demonstroval Petr I. značnou zběhlost ve vedení námořního boje. Měl specifické znalosti, které lze získat jen častou praxí; vyžadující osobní účast na mnoha operacích obsazených nepřátelských lodí. Všechna fakta tedy poukazují na to, že muž, který se vrátil z výpravy, byl zkušený námořník (pirát?), který se účastnil mnoha bojů v jižních mořích.

Před cestou se mladý Petr nikdy neúčastnil žádné námořní bitvy, už kvůli svému mládí a faktu, že Moskevská Tartarie, kromě Bílého moře, které v žádném případě nelze považovat za tropické, příliš přístupů k moři neměla. Petr je navštívil pouze několikrát a vždy jako čestný host / pasažér.

Zajímavý je rovněž i jiný fakt. Mladý Petr velice miloval svou ženu (Jevdokiji Lopuchinovou). Na cestách mu zjevně velmi chyběla a napsal jí mnoho dopisů, ale když se konečně vrátil domů, nechal ji poslat natrvalo do kláštera, aniž by se s ní vůbec viděl.

---

²⁹ „*Velké poselstvo / Velikoe posol'stvo*“ (*The Grand Embassy*) byla ruská diplomatická mise do západní Evropy v letech 1697-1698.

Ihned po Petrově návratu z dvouleté mise (v roce 7207, čili 1699 n.l.) došlo k několika náhlým úmrtím. Jeho „mentor“ P. Gordon a „přítel“ F. Lefort zemřeli „náhle“ a téměř současně. Vyslat Petra inkognito s *Velkým poselstvem* byl původně jejich návrh.³⁰

A ve výčtu faktů podporujících tezi, že osoba, která se vypravila na dvouletou cestu Evropou, a osoba, která se vrátila, byli dva různí lidé. Tato záměna zřejmě byla provedena proto, že se mladý Petr neukázal natolik „ohebným“, jak si „bossové“ Gordona a Leforta přáli. Zvážíme-li tento scénář, jeho osud by zřejmě skutečnému Petrovi nezáviděl nikdo.

Ať už to bylo jakkoli, Petr vykonal všechny své „velké“ skutky teprve po návratu z cesty po Evropě. Pojďme se nyní na některé tyto „velké“ skutky podívat blíže.

1. Ihned po návratu, v roce 7208 slovanské chronologie neboli roku 1700, uvedl do užívání **křesťanský kalendář**. Skutečný Petr o existenci křesťanského kalendáře nepochybně věděl, ale před odjezdem s *Velkým poselstvem* na tuto možnost nikdy ani nepomyslel.

Díky tomu nadobro zmizel starý slovanský kalendář a datování událostí, odvíjejících se od podepsání mírové smlouvy v Hvězděném Chrámu po vítězství našich předků nad starověkou Čínou (tehdy Arimií), před 7519 lety (počítáno od roku 2011). To znamenalo, že zmizela také tisíciletá historie ruského lidu, a byly vytvořeny podmínky umožňující její falzifikaci. Tuto „práci“ odvedli „velcí ruští historici“ Gottlieb (Teofil) Siegfried Bayer, Gerard Fridrich Müller a Augustm Ludwig von Schlosser – samí

---

³⁰ E.T. Baida - *The Great Impostor* (zarpeter.narod.ru/facts.htm), S. Karpushenko *Pseudo-Peter. The Scaffold For The Emperor, Moscow, 2000.*

Němci. Po několika generacích už si události před nástupem Petra „Velikého“ pamatovala jen hrstka lidí.

2. Zavedl mezi svými vlastními lidmi nevolnictví, ve skutečnosti otroctví. Žádná forma otroctví, ani ve Slovansko-Árijské Říši, ani v žádné z jejích odtržených provincií nikdy předtím neexistovala. Dokonce ani nepřátelé zajatí během válečných operací se nestali otroky v obvyklém smyslu tohoto slova. Bylo s nimi zacházeno lidsky. Pracovali v domácnosti „vlastníka“ jako zaměstnanci, jedli u stejného stolu, spali ve stejném domě. Když odpracovali několik let, mohli se buď vrátit do své země, anebo zůstat a získat společenské postavení adekvátní místním obyvatelům. Mohli si založit rodinu, postavit dům atd. „Otroctví“ spočívalo jen v tom, že jejich práce nebyla placená.

Rusy, kteří byli vždy svobodnými lidmi a akceptovali právo na svobodu i u ostatních, změnil na počátku 18. století na otroky v nejhorším smyslu slova **jejich vlastní vládce**.

Zotročit ruského člověka nikdo nedokázal za celá tisíciletí; Rusové odmítali otroctví každým kouskem své bytosti. Nepřátelé však nakonec našli cestu jak ruský lid zotročit prostřednictvím jeho vládce a institutem absolutní monarchie. Absolutní monarchie zavedená Dmitrijem Donským tak přinesla své první, ne však poslední hořké ovoce. Dnes je svět plný řečí „humanistů“ žvanících o lidských právech, ale kupodivu nikdo nespěchá s tím, aby tato práva přiznal i Rusům.

3. Petrovy „reformy“ a války měly velice negativní ekonomický dopad. Populace mezi lety 1700 a 1725 poklesla z **18 na 16 milionů** lidí. Nevolnictví a de facto otrocký systém zruinoval a zbrzdil ekonomický vývoj země. V době kdy vládci v prakticky všech západoevropských zemích zaváděli reformy rušící poslední aspekty nevolnictví / otroctví, jelikož pochopili, že by je jeho

pokračování odsoudilo k záhubě, jejich moskevský „chránělec“ je naopak právě zaváděl pro ruský lid.

Kdyby Petr I. opravdu měl zájem na prosperitě svého lidu, povšiml by si tohoto jevu během cesty po Evropě s *Velkým poselstvem*. Pokud ovšem tomuto faktu nevěnoval pozornost ani on, ani jeho ostatní členové, jsou zde jen následující možnosti:

- a) Jako hlava státu byl Petr I. neschopnou figurkou, která se na tomto postu neměla octnout za žádných okolností. Podle starých tradic, jejichž nahlodávání začalo za časů Rurika³¹ a dokončil je Dmitrij Donský, by se takováto osoba hlavou státu nikdy nestala.
- b) Petr I. byl mentálně zaostalý.
- c) Petr I. byl během cesty po Evropě zverbován protiruskými silami. To je ovšem velmi nepravděpodobné, neboť mu žádní „verbíři“ nemohli nabídnout nic, co už by jako absolutní monarcha neměl.
- d) Falešní přátelé Petra I. důmyslně navedli, aby se účastnil *Velkého poselstva*, a cestou jej nahradil zevnějškem podobný dvojník. Tato možnost se, nejen vzhledem k velké změně vlastností a chování, ale i analýzou skutků, které po návratu vykonal, dělají z této možnosti velmi pravděpodobnou a jedinou logickou variantu.

4. Petrova církevní reforma byla namířena jak proti starověrcům, tak proti křesťanské církvi. Volchvové – strážci Slovanско-Árijského Védického vědění, museli přejít do ilegality. Petr I. přikázal přinést do hlavního města všechny staré knihy z klášterů, měst a vesnic, údajně za účelem pořízení kopií. Je zajímavé, že tyto „kopie“ ani původní knihy, už nikdy nikdo neviděl. Je také

---

³¹ *Rurik nebo Riurik (830–879) byl varangianský vůdce, který získal pod kontrolu oblast Ladogy v roce 862, postavil osadu Holmgard poblíž Novgorodu a založil dynastii Rurikovců, která vládla až do 17. století.*

zajímavé, že pokud se někdo tomuto příkazu vzepřel, byl popraven.

5. Po vypuzení kozáckých jednotek za hranice Moskevského knížectví byl Petr I. nucen začít formovat armádu podle evropských standardů. Za tímto účelem pozval vojenské poradce a důstojníky ze západoevropských zemí, jimž, v porovnání s ruskými důstojníky, poskytl enormní pravomoci. Tito cizinci vším ruským pohrdali a dávali to, všem kdo byli pod nimi, což byli hlavně nevojáci přivlečení do armády carským rozkazem, velmi jasně najevo. Vliv cizinců v armádě, veřejných službách a v školském systému vyvolal mezi aristokracií i běžným lidem vlnu opozice.

Odmítnutím kozáckých vojáků kvůli jejich ctění starých tradic udělal Petr velkou strategickou chybu. Princip *kozáckých láv*,³² pak použili bolševici při formování oddílů jízdy, která pak v občanské válce v letech 1918-1924 sehrála rozhodující úlohu.

6. Švédsko oslabilo po porážce své armády a ztratilo tak vliv na zbytek Evropy. To vyústilo v její posílení na úkor Ruska. Ruské teritoriální zisky byly draze zaplaceny dvěma miliony lidských životů. Tou dobou čítala celá evropská populace méně, než 20 milionů lidí.

A byl to právě Petr I., který začal s genocidou na ruských lidech a Slovanech obecně. Za jeho vlády se Rusko stalo v mocenských hrách a plánech západoevropských států pouhou figurkou a životy ruských lidí byly řazeny mezi „vedlejší ztráty“.

---

³² *Kozácká "lava" je vojenská formace, při níž útočící úzká formace 100 jezdců zformuje oblouk.*

7. Petr I. „proklestil cestu Evropou“ aby po porážce Švédska, Rusku poskytl přístup k finskému zálivu navrácením oblastí pod ruskou správu. Lépe řečeno, spíše tím „proklestil cestu do Moskvy“ evropským zemím. Před jeho érou byl počet cizinců a jejich vliv v Moskevské Tartarii (knížectví) minimální. Právo překročit ruské hranice měli pouze diplomaté, někteří kupci a nepatrný počet cestovatelů.

Petr I. umožnil vstup hordám „dobrodruhů“ toužícím jen po tom, aby si namastili kapsy ruskými penězi. Všem těmto cizincům byla poskytnuta rozsáhlá privilegia, která nesnesla porovnání s tím, jaká měla původní ruská aristokracie, ruští obchodníci a podnikatelé.

8. Aby mohl platit enormní výdaje na armádu, zavedl Petr I. mnoho nových daní a opatření. Za tímto účelem, mimo jiné, „importoval“ ze Švédska vodku a udělal z toho státní monopol. Vodku prodávali jen ve státních putykách, hospodách a stanicích na výměnu koní. Přitom před érou Romanovců, v dobách Ivana Hrozného (1530-1584), byla opilost přestupkem trestaným těžkou pokutou a vězením.

Byl to právě Petr „Veliký“, který způsobil těžký alkoholismus ve všech společenských vrstvách v Rusku, díky masivní kampani propagující vodu a „inspirací“ vlastním příkladem – opíjet se do němoty. Monopol na vodu přinášel ohromné sumy do státní pokladny, což bylo přesně to, s čím počítal – a většina státem utracených peněz se rychle vrátila formou platby za vodu.

Výčet by mohl pokračovat donekonečna. Všechny Petrovy „velké skutky“ ještě před jeho smrtí v roce 1725 zavedly Moskevskou Tartarii (které se později začalo říkat Ruská říše) do nevalného ekonomického stavu, za sociálních podmínek srovnatelných už

jen s živořením během občanské války – za *Smutných Časů*³³. Romanovci, které toto období vyneslo k moci, měli na jeho počátcích aktivní podíl.

„Vítězství“ nad Švédskem přineslo ruskému lidu, přesněji řečeno, Rusům živořícím pod nadvládou Romanovců, enormní zatížení – a to bylo skutečné, nikoliv smyšlené Mongolsko-Tatarské „jho“.

Když se podíváme na rozsah „Ruské říše“ za vlády Petra I., na mapě z roku 1717 vidíme, že teritoria pod jeho správou sice byla podstatně větší, než jakákoliv tehdejší evropská země, ale neměla nic společného s „pravou“ Ruskou říší – Slovansko-Árijskou Říší, nebo také Velkou Tartarií, kterou „ruští“ historici později přisoudili Petru Velikému. Východní hranici Moskevského Knížectví tvořilo pohoří Ural!

Je rovněž zajímavé, že na této mapě najdeme hned několik Novgorodů. Dvě města, Novgorod na Ladoze a Novgorod na Volze, stejně jako města v oblasti Zlatého Kruhu. Celá skupina měst je na mapě označena jako Novgorod velkými písmeny. Potvrzuje to domněnku akademika Fomenka, že Velký Novgorod byla skupina měst Zlatého Kruhu, obchodní a kulturní centra Moskevského Knížectví, a ne jen jedno malé město na Ladoze. Na mapě je dokonce Moskva, tedy hlavní město říše, označeno menším písmem, než Velký Novgorod. Je to jen další potvrzení falsifikace ruské historie.

Bohužel, Z historie Ruska a ruského lidu se, bohužel, nezachovalo téměř nic, co není zfalšováno nebo pokrouceno k nepoznání. Možná přišel čas, aby se všichni Rusové konečně dozvěděli prav-

---

³³ *Smutné Časy – Smutnoye Vremya – je období ruské historie, kdy vládlo bezvládlí a chaos. Nastalo po smrti posledního cara z dynastie Rurikovců (1598) a trvalo do uzurpace moci Romanovci (1613). V tomto období nastala těžká ekonomická a sociální krize vedoucí k dočasnému kolapsu státního systému.*

du o své minulosti, namísto histORie, která je nám předkládána. Zde se ovšem nabízí otázka: – kdo vlastně z nahrazení minulosti histORií profituje?

-Nikolaj Levašov-, 2004

Ve starověku obývali celou Evropu Rusové (Slované)

Valerij Čudinov:

Ruské (slovanské) písemnictví existuje několik desítek tisíc let

(interview s V. Čudinovem)

Vaše objevy jsou velice závažné, úplně se vymykají tomu chápání historie, na které jsme zvyklí ...

Je to jen součást většího plánu. Můj tvůrčí záměr je dokázat, že slovanské písemné památky, především ruské, existují nejméně několik desítek tisíc let. Momentálně píšu druhou knihu, pravdě-

podobně se bude jmenovat „Ruské nápisy z doby kamenné.“ Pokud jsem se v téhle knize zajímal o samotné kameny a chrámy, tak tady zkoumám nápisy na zvířatech. Víte, že v jeskyních ve Francii je mnoho vyobrazení různých zvířat? A když je začneš uměle upravovat, protože jinak nápisy nejsou viditelné, tak se ukazuje, že na mamutovi je napsáno „mamut“, a na koni je napsáno „dil“! Odtud pochází ruské slovo „korkodil“. Protože schéma tvoření slov je stejné – „korkový dil“ - kůň z korky, z kůry, a kůra je šupinatá. Proto my nemáme zkomolené anglické nebo latinské slovo, ale naopak, latinské slovo je zkomolené ruské: bylo „korkodil“ a stalo se z něj "krokodýl".

Proč před Vámi nikdo nezískal podobné výsledky, vždyť výzkumy určitě probíhaly?

Skutečně se splnění tohoto úkolu ujali mnozí badatelé, ale prostě se utopili v hromadě faktů. Mě od nich odlišuje to, že vycházím z existence předcyrilovského písemnictví jako z faktu, přičemž nebyl jen jeden systém slovanského písma, ale mnoho, z nichž jeden, jmenovitě slabiková runica, mi nejen byla známá svou existencí, ale, po jejím rozluštění, mi umožnila přečíst a pochopit množství textů. Dodnes jsem jich přečetl víc než jeden a půl tisíce a každý měsíc přečtu desítku nových. A teď se začala jevit logika historického vývoje slovanského písma. Nyní je zcela zřejmé, že naši předkové v průběhu mnoha tisíciletí disponovali tradicí písma, velmi promyšleného a svým způsobem dokonalého - a to v době, kdy většina evropských národů číst a psát neuměla.

Neuvěřitelné. Jak se k vašim objevům staví vaši kolegové vědci?

První reakce lidí, kteří se seznámí s výsledky mých výzkumů, je – to je nemožné! A jejich údiv je pochopitelný. Pro vědce je uznání tohoto faktu jednoduše nevýhodné – toto boří mnoho stereotypů a ustálených názorů a to je příliš netěší, protože dosud říkají, že Slované vlastní písmo až do cyrilice neměli. Proto je i sám problém předcyrilovského písma málem vědeckým kacířstvím, a obháje podobných názorů se vědcům jeví jako drzý šarlatán.

Proto se významní badatelé řešení tohoto problému vyhnuli. Já jsem také nerozhodl hned k publikaci svých prací. Bohužel, v Rusku svoje dešifrovatele nenašly. To lze vysvětlit ani ne tak slabostí domácí vědy, jako spíš její pozicí: tón v historii udávali Němci, přívrženci normanské teorie, podle které Rus převzala od Skandinávců nejen knížata a státnost, ale i písemnictví. Obecně, tento problém, podle mého názoru, má také vážný politický akcent, protože nás nutí přehodnotit místo starých Slovanů v celé historii.

Na celém území od Velké Británie po Aljašku v době kamenné žili Rusové

Můžeme na základě Vašich výzkumů vyvodit, že slovanský jazyk, to znamená i ruský jazyk, je jeden z nejstarších jazyků na Zemi?

Zatím to tak vypadá, ale věc se má tak, že jsem se nedotkl, řekněme, jižních oblastí Asie: je možné, že čínský jazyk je stejně starý. Ale jestli vezmeme celou Eurasii, počínaje Velkou Británií a konče Aljaškou, tak celý tenhle sever byl skutečně v době kamenné ruský. Vypadá to, jako by ruský jazyk byl tím jediným jazykem, o němž se v Bibli píše, že byl jeden jazyk až do postavení babylonské věže. Ve skutečnosti, jak se zdá, to tak je. Jak říkal jeden můj kolega, „žijeme v okupované zemi“, a tím se velmi mnohé vysvětluje. Protože, pokud se tím vážně zabýváme, budeme muset přehodnotit celou historii. Například Němci přišli na slovanské území v 1. století našeho letopočtu a začali vytlačovat Slovany. V Německu zůstalo velmi mnoho slovanských názvů, za všechny třeba Rostock („rostok“ – rusky výhonek, klíček, pozn. překl.). Ale třeba slovanský název Brandenburg - nazýval se „Brannij Bor“, to jest obranný les.

Z oficiální ruské historie prostě odřízli 9 století

Ale jak dokázat, že to je tak, a ne naopak? Že nebyl dříve "burg" u nich, ale "bor" u nás, v Rusku?

Za první, můžeme se podívat na pověsti - Němci jako národnost se v Evropě objevují v 1. století našeho letopočtu. Přicházejí odněkud z Asie. Za druhé: je možné provést archeologické vykopávky. Existoval takový vtip: Hitler, když už začal prohrávat válku, se rozhodl povzbudit svoje vojáky, vykopat něco v okolí Berlína, aby mohl říct - zde jsou naše svatyně, zde žili před námi němečtí rolníci. Vykopali - všude dokola slovanské osídlení. No, takže, Němci přišli v 1. století, několik století žili tiše, dokud nezesílili a v 9.-10. století začali vytlačovat Slované „ohněm a mečem“. Řekněme, že bylo město Lipsk, oni ho přejmenovali na Leipzig, Dresden také nebylo zpočátku Dresden, ale něco jako Drozdov. Všechna tato města byla slovanská, a Germáni odtud všechny Slované vyhnali.

Ve druhé fázi, když začala postupná germanizace zbývajících Slovanů, je Germáni začali zesměšňovat. Řekněme, v době renesance, psali knihy jako „Lod' bláznů“: když začnete číst, tak vidíte, že všude se píše „Slovan, Slovan“. Všichni hlupáci jsou Slované. To byl začátek jejich morální represe. A nakonec si vezměme 19. století, kdy se objevila německá historická škola. A v této německé historické škole jsou dvě ustanovení. První ustanovení: kdo první přišel do Evropy, tomu Evropa patří. A druhé ustanovení: první přišli do Evropy Germáni. Všechno ostatní z toho vyplývá.

Dále - Petr I. se nedožil otevření Akademie věd. Dokončení Akademie věd na sebe v podstatě vzala Kateřina II. V čele ruské historické vědy stáli tři muži - **Miller, Bayer, Schletzer** (*všichni tři Němci, pozn. překl.*). Co ti mohli říct o ruské vědě? Oni to i řekli - Rusko ve středověku žádnou státnost nemělo, převzali ji od Němců. Když se na to podíváme, tak v 9.-10. století už jsme měli státnost, Němci ještě ne. Nemohli jsme ji od nich převzít z jednoho prostého důvodu - **prostě tam nebyla**. Zjistilo se, že jsme od Němců převzali písemnictví. Jak jsme mohli od nich převzít písemnictví, jestliže oni, když přišli, žádné písemnictví neměli?! Existují takzvané germánské runy, ale ty převzali od slovanských Vendů (*Lužičtí Srbové, pozn. překl.*) a Vendové je převzali od Venedů. A opět, to, co měli Němci, byl produkt slovanské tvorby. Ale Němci celou dobu všechno převracejí. A posunuli historii.

Předtím, v 16. století, nejen my, ale i Poláci Strojakovský, Bělský jasně píší, že Rusové pomáhali nejen Alexandru Velikému, ale dokonce i jeho otci, Filipovi. Kateřina Veliká se na ně také odvolává, a oni píší, že Rusové měli listinu dlouho před Rurikem. Za pomoc Alexandru Velikému jim byla předána zlatá listina, ale dostala se do Konstantinopole, potom Konstantinopol dobyli Turci a Turci těmito dokumenty topili v lázních a listina byla ztracena. A skutečně, to se stalo, jednomu bulharskému velvyslanci se poštěstilo koupit nazdařbůh jeden vůz papírů, pak se ukázalo, že to jsou dokumenty staré bulharské říše, a oni získali několik staletí zaznamenané historie. Proto dostáváme, **a to i oficiálně**, historii Rusů – 4. století před naším letopočtem (Alexandr Makedonský). Ale pokud si vezmete dnes jakoukoliv učebnicí slovanské historie, řeknou vám: „Promiňte, ne dřív než 5. století našeho letopočtu.“ To znamená, že nám prostě odřízli 9 století.

Celá Eurasie byla obsazena nejen Slovany, ale Rusy

Ted' si vezmete moderní ukrajinskou historiografii: píše se, že Kyjevský stát byl ukrajinský, všechna knížata byla čistě ukrajinská. Nicméně, Ukrajina tehdy nebyla. Ukrajina se objevuje až v 16. století. Bylo to polské pohraničí. Když se Velkoknížectví litevské sjednotilo s Polskem, vznikla Rzeczpospolita, tehdy se tyto země staly pohraničím. Obecně, Ukrajina je umělý útvar. Pokud se budeme držet ukrajinské historiografie, tak se Rusko objevilo ne v 5. století, ale dokonce až ve 14. století. A nyní je nám všehovšudy 6 století. Mám takový dojem – je to jeden historický model – nějaký národ přijde na slovanské území, zabere toto území, vyžene odtud Slovany ohněm a mečem, zbývající pohltí do své kultury, tito lidé začínají mluvit tímto jazykem. A za nějaký čas se objeví kabinetní historiografie.

Možná že jsou Rusové, Slované tak slabí, že každý přijde a vyžene je?

Nejsou slabí, jsou hodní.

Ale Ukrajince lze považovat za Slovany?

Těžká otázka. Soudě podle paleolitických nálezů, bylo tam slovanské plnohlásí (speciální fonetický jev, typický pro východoslovanské jazyky, pozn. překl.). Zabývá se Etrusky, a ukázalo se, že etruský jazyk, je varianta běloruského jazyka. Navíc na jednom ze zrcátek je napsáno, že oni přišli od Krivičů, a hlavním městem Krivičů je Smolensk. A druhá část jsou Poločané z Polocka. Takže tihle tvořili Etrusky. Píší pár slov etrusky, bělorusky, a zbytek je psán v ruštině! A je naprosto jasné, že plnohlásí existovalo i v antice, i v paleolitu, je vlastní i ukrajinskému jazyku. Ale v ukrajinském jazyce „o“ přechází v „a“. Rusky „on“, ukrajinsky „vin“, rusky „tol'ko“, ukrajinsky „ti'ki. Jedná se o jev mnohem pozdější. Ukazuje se, že základní linií je ruština a ukrajinština je odnož. Ale my jsme zachovali ten nejstarší základní jazyk. Jediná věc – objevil se u nás ruský „akan“, ale v paleolitu jsme měli „okan“ (typicky ruské fonetické jevy, jde o výslovnost samohlásky v nepřízvučných slabikách, pozn. překl.). Objevil se zvuk „э“, který je typický pro ruský jazyk, ale předtím to bylo vyslovováno jako „e“.

Říkáte, že latina vznikla z ruského jazyka?

Protože celá Eurasie byla obsazena nejenom Slovany, ale Rusy, je zcela jasné, že každý národ, který přišel, přijal tuto kulturu, a především tento jazyk. Jaroslav Kesler píše, že všechny **románské jazyky jsou prostě zkreslený slovanský jazyk**. Prostě vezmete libovolná evropská slova a dostanete ruská. Ve svých knihách uvádím takové příklady, ačkoliv jich existují tisíce.

Jaké zdroje používáte? Jak probíhá proces rozluštění a čtení starých textů?

Ve své poslední monografii „Posvátné kameny a pohanské chrámy starých Slovanů“ uvádím víc než 200 ilustrací těchto objektů - od kamenů po chrámy. Na těchto kamenech a kamenných stavbách lze vidět tyto nápisy, to si může s určitým úsilím ověřit každý, kdo chce. Věc se má tak, že pro lepší kontrast je nutné invertovat černou a bílou barvu a naopak, čímž nápisy získají mnohem

větší kontrast a lépe se čtou. V knize uvádím vyobrazení kamenů a staveb na území současného Ruska, Ukrajiny, Německa, Velké Británie, Polska, Litvy, Řecka a Itálie. Chápu překvapení a pravděpodobnou nedůvěru v moje slova, ale nabízím seznámit se s materiálem alespoň jedné té knihy. Jsem si jist, že čtenář bude s mými důkazy a získanými výsledky výzkumu plně spokojen a objeví pro sebe úžasný svět starých Slovanů.

Mnohokrát děkuji, Valeriji Alexejeviči! Přejeme Vám nové tvůrčí objevy, s potěšením jsme připraveni nabídnout Vám naše stránky k popularizaci Vašich myšlenek.

Děkuji.

zdroj: http://peshera.org/khrono/khrono-03_5.html

Překlad *Klára*

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/ve-staroveku-celou-evropu-obyvali-rusove/>

Co se skrývá za „Tatarsko – Mongolským jhem“?

© Igor Tišenkov, 7.8.2010 [\[zdroj\]](#). Překlad Aien.

Poznámka leva-net: Následující text se zabývá jedním z „nejgrandioznějších“ podvodů historie, vybájení „Zlaté Hordy“, Tatarů/Mongolů, kteří po celý středověk „ohrožovali“ Evropu. Jak se v poslední době ukazuje často, vše je opět naprosto jinak. „Investoři do historie“ za tímto účelem změnili i smysl slov – vtip je v tom, že původní význam slova, které v ruštině znamená dnes „jho“, byl - „pořádek“! Touto jednoduchou „fintou“ se tahem pera z „pořádku obnoveného tartary“ (po rozvrácení Kyjevského knížectví oddíly křižáků pozvaných knížetem Vladimírem) stane rázem „Tatarské jho (okupace)“. Vynalézavost se těmto „investo-

rům do historie“ rozhodně upřít nedá. Více informací o „pokřesťanstění“ Kyjevské Rusi najdete [zde](#).

Nutno říct, že ačkoliv z našich zemí (Čechy, Morava, Slovensko) se podobně přesné informace nezachovali, je na místě předpokládat, že podobný „scénář“, i když možná ne tak drastický, se odehrál i u nás..

Existuje velké množství faktů, které nejenom že jednoznačně zpochybňují hypotézu o „tatarsko-mongolském jhu“, ale mluví i tom, že historie byla pokroucena záměrně, že se to dělo s přesně určeným cílem...Ale kdo a proč záměrně překroutil dějiny? Které události chtěli skrýt a proč?

Analýzou historických faktů jasně uvidíme, že „tatarsko-mongolské jho“ bylo vymyšleno proto, aby zakrylo důsledky obracení Kyjevské Rusi na křesťanskou víru. Vždyť toto náboženství se zdaleka nezavádělo mírovým způsobem. Během „pokřesťanstění“ byla povražděna většina obyvatelstva Kyjevského knížectví. Jednoznačně uvidíme, že síly, které stály za zaváděním tohoto náboženství, následně také změnili historii a upravili historická fakta v zájmu svých cílů.

Daná fakta jsou známa historikům a nejsou tajností, jsou veřejně dostupná a každý zájemce je může bez problémů najít na Internetu. Když opustíme vědecké výklady, které jsou dostatečně široce rozvedeny, vybereme základní fakta, které POTRVZUJÍ velkou lež o „tatarsko-mongolském jhu.“

1. Čingischán

Dříve na Rusi odpovídali za řízení státu dva vládci: kníže (Kniaz) a chán (Khan). Kníže odpovídal za řízení země v době míru. Chán neboli „vojenský kníže“ vzal do svých rukou vládu (otěže vlády) v

čase války, v mírových časech měl zodpovědnost za přípravu armády (hordy) a udržení její bojové připravenosti.

Čingischán - to není jméno, ale titul „válečného knížete“, který odpovídá současnému titulu „nejvyšší velitel armády“. Lidí, kteří nosili tento titul, bylo několik. Nejznámějším z nich byl **Temujin**, toho mají lidé na mysli, když mluví o Čingischánovi.

V dochovaných historických dokumentech je tento člověk popsán jako vysoký voják s modrýma očima, bílou kůží, mocným ryšavým a hustým vousem. To jasně neodpovídá vzhledu mongolské rasy, ale plně odpovídá popisu slovanského vzhledu (L.N. Gumiljov-Stará Rus a Veliká step“)

V současném Mongolsku není ani jedna pověst (legenda), ve které by se mluvilo o tom, že tato země v minulosti dobyla téměř celou Evropu, stejně jako o žádném velkém dobyvateli Čingischánovi... (N.V. Levašov „[Viditelná a neviditelná genocida](#)“)

Dobové vyobrazení "Mongolů", podle středověkých cestovatelů... (více najdete ve zdejší fotogalerii)

2. Mongolsko

Státní útvar Mongolsko se objevil až v třicátých letech 20. století, kdy ke kočovníkům žijícím v poušti Gobi přijeli bolševici a oznámili jim, že jsou potomky velkých mongolů a jejich rodák (soukmenovec) založil ve své době velikou říši, čemuž se oni velmi divili a zaradovali se. Slovo „mogul“ má řecký původ a znamená „velký“. Tímto slovem Řekové označovali naše předky – Slovary. Žádný vztah k označení jakéhokoli národa toto slovo nemá (N.V. Levašov „Viditelná a neviditelná genocida“).

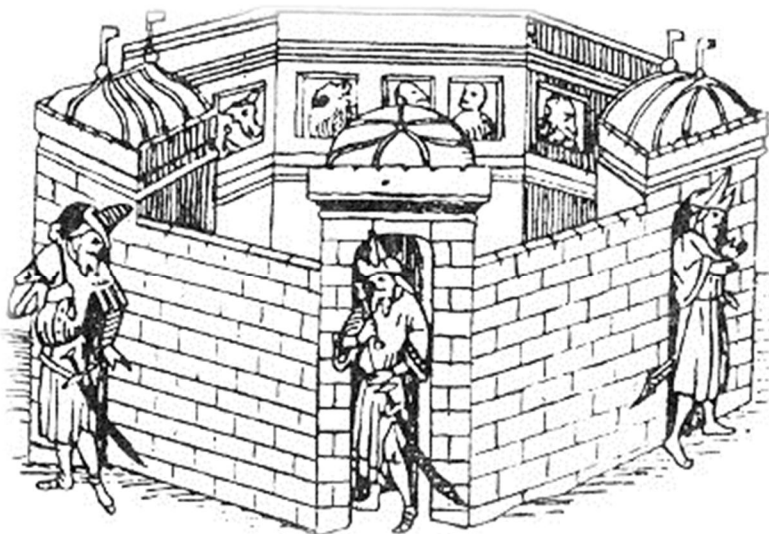
3. Složení „tatarsko-mongolské“ armády

70-80% „tatarsko-mongolské“ armády tvořili Rusové, zbylých 20-30% byli menší národy Ruska, stejně jako dnes. Tento fakt viditelně potvrzuje [fragment ikony](#) (obrazu) Sergeje Radoněžského „Kuliovská bitva“. Je na něm jasně vidět, že na obou stranách bojují stejní vojáci. Tato bitva mnohem víc připomíná občanskou válku než boj proti cizímu uchvatiteli...

4. Jak vypadali „tataři-mongolové“?

Obrátme pozornost na obrázek [pomníku Jindřicha II. Pobožného](#), který byl zabit na Lehnickém poli. Nápis je následující: „Tělo tatarů pod nohama Jindřicha II., vládce Silezie, Krakova a Polska, se nachází na jeho hrobě (náhrobku) ve Vratislavi, byl zabit v bitvě u Lehnice 09. dubna 1241.“ Jak vidíme, tento „Tatar“ má čistě ruské vzezření, oděv a zbraň. Na následujícím zobrazení – „Chánův palác v hlavním městě mongolské říše Chanbaliku“.

Co je zde „mongolského“ a co „čínského“? Znova, jako v případě náhrobku Jindřicha II. - lidé jsou jasně slovanského typu oblečení. Ruské kaftany (dlouhý kabát), střelecké štíty (nebo přilbice), ty samé mohutné vousy, ty samé tvary ostří šavlí. Střecha vlevo je prakticky přesná kopie střech staroruských sídel (A Buškov, „Rusko, které nebylo“).

5. Genetická expertíza

Podle posledních objevu získaných genetickým výzkumem se ukázalo, že tataři a rusové mají velmi podobný genom. Naproti tomu je obrovský rozdíl mezi genomy rusů a tatarů na jedné straně a mongolů na druhé.“ Rozdíl mezi genofondem ruským (plně evropským) a mongolským (středněasijským) je tak velký, jako by to byly [uplně jiné světy...](#)“

6. Dokumenty o době „tatarsko-mongolského jha“

Z doby „tatarsko-mongolského jha“ se nezachoval žádný dokument v tatarském nebo mongolském jazyku, ale existuje mnoho dokumentu z té doby v ruštině.

7. Nedostatek objektivních důkazů, potvrzujících hypotézu o tatarsko-mongolském útlaku

V současnosti nemáme žádné originály jakýchkoli historických dokumentů, které by objektivně dokazovaly, co byl tatarsko-mongolský útlak. Za to existuje množství podvrhů, které nás mají přesvědčit o pravdivosti výmyslu pod názvem „tatarsko-mongolský útlak (jho)“. Toto je jeden z podvrhů: tento text se nazývá „ Slovo o zkáze ruské země“ a v každé vydané části se odvolává na dochované úryvky ztraceného poetického díla “O tatarsko-mongolském vpádu“.

„O, nádherně světlá a překrásně vyzdobená země Ruská! Mnohými krásami proslavena jsi: mnoha jezery se pyšních, řekami a prameny mohutnými, horami pokrytými houštinami, vysokými doubravami, čistými poli, divokou zvěří, různorodým ptactvem, nesčíslnými městy velkými, místy slavnými, sady klášterů, chrámy božími a knížaty přísnými, bojary čestnými a velmoži mno-

hými. Všeho máš nadbytek země Ruská, ó pravoslavná víro křesťanská!“

V tomto textu není žádná zmínka o „tatarsko- mongolském útla-ku“, ale zato je v tomto „starém“ dokumentu tento výmysl: „Všeho máš nadbytek, země Ruská, ó pravoslavná víro křesťanská!“.

Do církevní reformy patriarchy Nikona, která provedena uprostřed 17. století, křesťanská víra v Rusku se nazývala pravověrná. "Pravoslavná" se začala nazývat až po této reformě. To dokazuje, že tento dokument nemohl být napsán dříve než v druhé polovině 17. století a k době „ tatarsko-mongolského jha“ nemá žádný vztah.

Na všech mapách, které byly zhotoveny do roku 1772 a později nebyly upraveny, můžeme vidět následující obrázek (situaci). Západní část Ruska se nazývá Moskovia , nebo Moskovskja Tartaria (Muscovite Tartary). V této malé části Ruska vládla dynastie Romanovců. Moskevský car se až do konce 18. století nazýval vládcem Moskevské Tartarie nebo Moskevským knížetem. Zbylá část Ruska zajímaví prakticky celou rozlohu Eurasie na východě a jihu od Moskevského Knížectví se tenkrát jmenovala Velká Tartarie (Great Tartary / Tartaria Magna) neboli Ruská Říše. (podívejte se na mapu).

V 1. vydání Britské encyklopedie z roku 1771 je o této části Ruska napsáno následující:

„Tartarie, velká země v severní části Asie hraničí na severu a západě se Sibiří se nazývá Velká Tartarie. Ti tartaři, kteří žijí jižně od Sibiře a Moskovie se nazývají Astracháňskými, Čerkeskými a Dagestánskými Tartary žijícími severozápadně od Kaspického moře, Kalmičtí Tartaři jsou obyvatelé země mezi Sibiří a Kaspickým mořem, Uzbečtí Tartaři a Mogulové žijí severně od Persie a Indie a nakonec Tibetští žijí severozápadně od Číny...“ (viz. "Food RA).

8. Jak vznikl název Tartaria

Naši předkové znali zákony přírody a skutečnou podstatu vesmíru, života a člověka, ale stejně jako dnes nebyla úroveň rozvoje jednotlivých lidí stejná. Lidé, kteří došli ve svém vývoji dál než ostatní a kteří byli schopni ovládat prostor a hmotu (ovlivňovat počasí, léčit, vidět do budoucnosti atd.) byli nazýváni Volchvové, a ti z Volchvů, kteří ovládali prostor na planetární úrovni a dál (dokončili planetární cyklus evoluce a začali vesmírný), „Bohové“.

To znamená, že pro naše předky mělo slovo Bůh jiný význam než dnes. Bohové byli lidé, kteří na své cestě vývoje došli mnohem dál než většina ostatních. Pro obyčejného člověka byly jejich schopnosti neuvěřitelné, nicméně, „Bohové“ byli stále lidé, měli svá omezení a dělali také chyby.

Naši předkové měli za patrona země Tarcha Perunoviče, nazývaný také Dažd'bog („Davající bůh“ -dal Slovanům-Árjům Vědy) a jeho sestra byla Bohyně Tara. Tito Bohové pomáhali lidem v řešení problémů, na které sami nestačili. Tak např. Tarch a Tara učili naše předky jak stavět domy, obdělávat zemi, písmu a mnohému jinému, co bylo nezbytné pro přežití po katastrofě (způsobená válkou a dopady úlomků měsíce Fatta na zemi před 13019 lety) a pro obnovení civilizace.

Proto naši předkové (myšleno Rusů) ještě nedávno říkali cizincům: „Jsme děti Tarcha a Tary“. Říkali to proto, že vzhledem ke svému osobnímu rozvoji, byli „děťmi“ oproti evolučním stupni, na kterém operovali „bohové“ Tarcha a Tary. Obyvatelé cizích zemí nazývali naše předky Tarchtary a později kvůli těžké výslovnosti Tartary. Z toho pochází název země - Tartaria.

9. Pokřesťanstění Rusi

Někteří se mohou ptát, proč mluvíme o pokřesťanstění Rusi. Je pro to velmi pádný důvod. Pokřesťanstění zdaleka neproběhlo

mírovým způsobem, spíše naprosto opačně...do té doby prakticky všichni uměli číst, psát a počítat (viz kapitola „[Ruská kultura je starší než evropská](#)“). Vzpomínám na školní dějepis- nevzdělaní negramotní- rolníci, kteří si vzájemně psali dopisy na březové kůře z jedné vesnice do druhé.

Naši předkové byli védického světového názoru, jak jsem psal výše, to nebylo náboženství. V libovolném náboženství jsou věřící vedeni k uznání dogmat a pravidel bez hlubokého pochopení, proč je to či ono dělat přesně tak a ne jinak. Védický světový názor umožňoval lidem poznání skutečných přírodních zákonů, pochopení toho jak funguje svět, co je dobré a co špatné (co funguje a co ne, co má jaké důsledky.)

Lidé viděli, co se stalo po „pokřesťanstění“ v sousedních zemích, jak se pod vedením církve úspěšná, vysoce rozvinutá země se vzdělaným obyvatelstvem, během několika let noří do nevědomosti a chaosu, kde číst a psát uměli jen představitelé aristokracie a to ještě zdaleka ne všichni.

Všichni tehdy dobře chápali, co přináší „Řecké náboženství“ (Greek Religion), jak se tehdy nazývalo křesťanství, které chtěl zavést na Kyjevské Rusi kníže Vladimír a ti, kteří stáli za ním. Proto nikdo z obyvatel tehdejšího Kyjevského knížectví (provincie, která se odtrhla od Velké Tartare) nespěchal s přijetím tohoto „náboženství“. „Svatý“ Vladimír tehdy pozval do země oddíly křižáků a začal vynucovat přestup na nové náboženství silou ohněm a mečem.

V procesu „pokřesťanstění“, za 12 let násilné christianizace bylo vyvražděno (bez slitování) prakticky všechno dospělé obyvatelstvo. Protože vnutit takové učení bylo možno jen nerozumným dětem (~do 10 let věku), které kvůli svému mládí ještě nepoznaly, že toto náboženství z nich dělá otroky ve fyzickém i duševním smyslu. Všechny, kteří odmítli přistoupit na tuto víru, zabíjeli. To potvrzují následující fakta: Jestliže před christianizací bylo na území Kyjevské Rusi 300 měst a 12 milionů obyvatel, po ní zůsta-

lo jen 30 měst a 3 miliony obyvatel! 270 měst bylo zbouráno a 9 milionů lidí povražděno! (Dij Vladimír, „ [Rus pravoslavná před přijetím křesťanství a po něm](#)“).

Bez ohledu na to, že prakticky všichni dospělí lidé Kyjevské Rusi byli povražděni „svatými“ křtiteli, védická tradice nezanikla. Na území Kyjevské Rusi vzniklo tzv. „dvojvěří (dvojí víra – jedna navenek, jiná skutečná). Velké většina obyvatel formálně přestoupila na novou „víru otroků“, ale pokračovala ve védických tradicích, ovšem tajně. Tento jev se ujal nejenom v lidových masách, ale i v části vládnoucí elity. Takový stav věcí trval až do reformy patriarchy Nikona, který konečně vymyslel, jak všechny oklamat.

Ale Slovanská Védická Říše (Velká Tartaria) se nehodlala klidně dívat činy svých nepřátel, kteří povraždili tři čtvrtiny obyvatel její provincie. Odvetné akce nemohly být okamžité, protože armáda Velké Tartarie byla zaměstnána konflikty na dálněvýchodních hranicích. Odvetná opatření Védické říše byla uskutečněna s odstupem, a tato událost vešla do současné historie v pokřivené podobě pod názvem vpád mongolsko-tatarských hord Batu-chána do Kyjeva. Až v létě roku 1223 dorazily vojska Tartarie k řece Kalka. Sjednocené vojsko polovců a kyjevských knížat bylo kompletně zničeno. To jsme se učili v hodinách dějepisu, ale nikdo neuměl uspokojivě vysvětlit, proč kyjevská knížata bojovala s nepřítelem tak „laxně“ a proč mnozí dokonce přecházeli na stranu „Mongolů“?

Příčina této nesrovnalosti byla v tom, že kyjevská knížata, která přijala cizí víru, přesně věděla, kdo a proč přišel. Takže se nekonal žádný mongolsko-tatarský vpád ani útlak, ale návrat vzbouřených provincií pod křídla metropole a nastolení pořádku. Batu-chán měl za úkol vrátit pod křídla Védické říše západoevropské provincie (státní útvary) a zastavit šíření „náboženství cizáků“ - křesťanství - do ruských zemí. Tyto plány se ale nepovedly na 100%, protože Batu-chán byl přinucen okolností na východních

hranicích říše, odvolat vojsko zase zpět. (["Russia in Distorting mirrors, Vol. 2"](#))

Závěrem

Po krvavém „křtu“ Kyjevské Rusi prakticky zbyly jen děti a velmi malá část dospělých obyvatel, kteří přijali “křesťanství” (tehdy pod jménem Řecké náboženství / Greek religion) – 3 miliony lidí z původních 12 milionů obyvatel. Knížectví bylo v troskách, většina měst a vesnic byla zničena a vypálena. Přesně takový obrázek nám kreslí autoři verze o „tatarsko-mongolském“ vpádu, rozdíl je jen v tom, že tyto kruté činy tam údajně spáchali Tataři a Mongolové.

Tak to bylo vždy, vítěz píše dějiny. A je očividné, že proto, aby skryli tyto krutosti spáchané při „křtu“ Kyjevského knížectví a vyloučili všechny možné otázky, vymysleli nakonec „Tatarsko – mongolský vpád“. Děti vzdělávali v tradici Řeckého náboženství (kult Dionýsa a později křesťanství) a přepsali historii, ve které všechnu krutost hodili na „divoké kočovníky“

Dodatek Hox: jedna zajímavost - při hledání informací o událostech popsaných v tomto článku jsem narazil na další zdroj, potvrzující, že Zlatá Hordy /Mongolové/ Tatarský vpád v Evropě je výmysl, i když další vývody tohoto textu jsou opět v kolejkách "oficiální historie".

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/co-se-skryva-za-tatarsko-mongolskym-jhem/>

Poslední Noc Svaroga

Nikolaj Levašov vysvětluje podstatu přírodních úkazů Den a Noc Svaroga...

Než se ponoříme do tématu poslední Noci Svaroga, rád bych vyvodil určité poznatky. Bohužel, určitá skupina vědců vnucovala a vnučuje, dokonce i ruským lidem, myšlenku, že slovansko-árijské Vědy, stejně tak, jako **Velesova kniha** jsou padělky.

Také, a to je také velmi nepříjemné, moderní „věda“ fanaticky popírá vše, co souvisí s **Velesovou knihou**, dokonce fotografie dřevěné „tabulky“ zhotovené Mirjolubovem v roce 1942. Tehdy nebyly žádné počítače s neomezenými možnostmi, jako dnes, a vytvořit padělek této kvality, bylo jednoduše nemožné. Nejvíce zarážející na tomto „popření“ je, že jsou to právě ruští vědci, kteří útočí na Velesovu knihu s největší agresivitou. V zámoří se o existenci tohoto zdroje spíše jednoduše mlčí.

Jaký je důvod tohoto bojkotu?

Odpověď je jednoduchá, **Velesova kniha** odráží minulost Slovanů déle než 20.000 nazpět. Volchvové-strážci provedli poslední zápis do této knihy v roce 6496 slovanské chronologie, neboli ke konci 10. století, podle současné chronologie (r. 988). V tomto období násilné vnucování cizího náboženství, které později ve 12. století bude nazváno křesťanstvím, napáchalo nepředstavitelné utrpení na Kyjevské Rusi, která jak se neočekávaně ukázalo, v této době byla nejzápadnější provincií Slovansko-Árijské Védické Říše (dále **Državy**) – po dřívější revoltě a odtržení západnějších provincií.

Poslední zápis ve Velesově knize se časově kryje s násilným pokřesťanštěním Kyjevské Rusi. V každém koutě země, kam hrdlořezi „svatého“ Vladimíra, byli schopni dosáhnout, všichni dospělí a náctiletí, kteří odmítli přijmout *cizí* náboženství, byli fyzicky zlikvidováni. A kněží nového náboženství „natloukli“ hlav vyděšených 7-9 ročných dětí dogmata duševního a fyzického „otroctví“.

Toto je poněkud zajímavá shoda okolností, pokud to vůbec lze nazvat shodou okolností, ať se to dnešním historikům líbí nebo ne – jak poslední zápis ve Velesově knize, tak násilné pokřesťanštění Kyjevské Rusi, spadá do přesně stejného časového období – konec 10. století. Podle Slovansko-Árijských, nebo také Védických, konceptů, toto je přesně období, které se kryje se začátkem poslední, a jedné z nejtemnějších, Nocí Svaroga, která zakryla Midgard-zemi krvavým závojem po dobu sedmi *Kruhů života* (7 x 144 let = 1008 let) – od roku 988 do roku 1995-1996.

Co je to Den a Noc Svaroga?

Dříve než se dostanu k vysvětlení, chtěl bych osvětlit některé momenty, které mne přivedly k tomuto poznání. Když jsem narazil na informace o Velesově knize, s překvapením jsem zjistil, že U. Petrovič Mirjolubov (1892-1970), který vyrobil ono foto dřevěné desky v Belgii v roce 1942, a zhotovil kopie ostatních desek, žil a pracoval v San Francisku.

Vydal jsem se tedy do Ruského muzea města San Francisko, ale tam se žádné záznamy o Mirjolubovi nenacházely. Ty byly k nalezení až v archivech Hooverova Institutu, kam jsem se s mým americkým studentem vydal. Když jsem čekal na možnost prozkoumat mikrofilmy Mirjolubových záznamů, zeptal se mě můj americký student, zda věřím v autenticitu těchto prací. Byl jsem velmi překvapen jeho otázkou – fotografie skutečných dřevěných desek s částmi Velesovy knihy jako důkaz nestačí, kdežto absence téměř jakýchkoliv skutečných důkazů současné „verze historie“ neznepokojuje téměř nikoho.

Všechny „starověké“ knihy, na jejichž základech je současná historie postavena, byly vytištěny v 15. století jako údajné kopie starších originálů, které ovšem bez výjimky lehly popelem při požárech starověkých a středověkých knihoven. Záhadně, zatímco veškeré originály zmizely, kopie téměř všech děl se „zázračně“ zachovaly. A jak se ukazuje, téměř nikdo se tímto podvodem nezabývá, kdežto autentická fotografie z roku 1942 je nazývána padělek.

Dvojitý standart je starý trik, proč však většina těch, jejichž kulturní a duchovní odkaz byl tímto znevážen, soustavně mlčí? Toto hlavně platí o Slovanech, o Rusech zvláště. Konečně, až příliš dlouho jsme byly ohlupovány falešnou představou, že jsme nějakí primitivové. Cizozemci nás „učili“ mluvit naším rodným jazykem, který „vylepšili“ zahazením „nepotřebných“ písmen, změnili výslovnost ruských slov, zaměnili původní významy slov, významy, které byly výhodné pro ně, atd. Tento výčet by mohl pokračovat. Nicméně, nejvíc odstrašující je fakt, že lidé to už vůbec nejsou schopni uvědomit, a berou to jako něco přirozeného. Ale je to opravdu tento případ?

Urážka, a snaha ponížit je vetkána dokonce do názvu naší národnosti. A je to natolik zažité, podprahové, že to prochází zcela bez pozornosti, dokonce sám jsem si to neuvědomil, dokud mě na to neupozornila má žena Světlana. Vezměme si například slovo „Rusové“ (Russians). Někdo se může zeptat – co je na tom podezřelého? Zkusme se nad tímto na chvíli zamyslet, po několikerém pozorném vyslovení a porovnání s jinými příklady, se pravděpodobně vše stane jasné.

V Ruském jazyce, když se označují ostatní lidé, říká se například: osoba je Angličan a mluví anglicky, nebo osoba je Francouz a mluví francouzsky, apod. Když položíme otázku „kdo“, odpověď je vždy podstatné jméno. Když se zeptáme na jazyk, jakým člověk mluví, odpovědí je vždy přídavné jméno. Je to vcelku logické – to, jakým jazykem člověk hovoří, je jeho vlastnost, nikoliv naopak (člověk vlastností jazyka).

Toto platí všude, s jednou výjimkou, vytvořenou pro Rusy – na otázku „kdo“ je odpovězeno přídavným jménem. Podstatné jméno bylo nahrazeno přídavným. Toto obsahuje podprahový význam, že Rusové jsou něco jako „příťažek“ ostatních lidí, ideu primitivnosti, méněcennosti a nevýznamnosti, vetkaný do jazyka na lingvistické úrovni.

Tato válka je vedena již tisíce let, současně na několika frontách, zahrnujíc psychologickou, lingvistickou a genetickou. Správná slova probouzejí genetickou paměť, kdežto slova se změněným významem nikoliv. Komu je ku prospěchu pokroucení toho jako lidé označují sami sebe, a proč? Stačí se trochu zamyslet, a odpověď se objeví nasnadě.

Jsme RUSové, nikoliv Rusové ("Ruští"). (obtížně přeložitelné - **Мы – русы, а не русские** [Мы – rusy, a ne russkie]). Správná odpověď na otázku „kdo“ je osoba – Rus, a jakým jazykem mluví – rusky. Někdo může namítnout, že se jedná o maličkost, nevýznamný detail, je třeba kolem toho dělat takový rozruch? Ve skutečnosti, je, a je pro to několik důvodů.

Prvně, je nezbytné odemknout genetickou paměť. Každé slovo vytváří v těle a duši člověka určitou kvalitativní „ozvěnu“, rezonanci. Někdy stačí jedno slovo, a může probudit spící genetickou paměť, kdežto „změněné“ slovo, s podobným významem, nic takového nezpůsobí. Z výše zmíněných zásahů do jazyka v minulosti se ukazuje, že někdo perfektně rozuměl tomuto principu, a již dlouho dobu implementuje skrytou agendu, s cílem zabránit probuzení genetické paměti, genetického potenciálu.

Dokonce v pokroucené verzi historie, kterou se učí naše děti ve školách, je Kyjevská Rus nazývána „Rus“, stejně jako Moskevská Rus. Země Rusů se nazývá jednoduše Rus. Teprve když se k moci dostala pro-západní dynastie Romanovců, bylo „národní“ jméno Rus změněno na neutrální „Rusko“ („Rus“ → „Russia“). Ale ani toto se nestalo přes noc, ale teprve tehdy když moc uchopil Petr

„Veliký“. Naskýtá se otázka, proč západoevropské země, a ti kdož stáli z pozadí za nimi, tak stáli o to změnit název země a lidí?

Ve skutečnosti je to poměrně jednoduché. Ještě celkem nedávno byly všechny evropské země (a nejen evropské) periferními provinciemi **Državy** řízené dynastií Rusů. Počínajíc 5. stoletím našeho letopočtu, byly v těchto zemích „temnou frakcí“ postupně organizovány převraty, a nová elita se chopila moci. A Rusové, nebo jakákoliv zmínka o Državě, jim ihned připomínala ilegalitu jejich moci. Tato nová „elita“ dokonce si dokonce ani nebyla vědoma toho, že je jen něčím nástrojem.

Protože historie civilizace na Midgard – Zemi byla historie *Slovansko-Árijské Védické Říše* – **Državy**, nová evropská aristokracie – lépe řečeno, síly, které ji „instalovaly“ - neprahly po ničem jiném, než zničit veškeré důkazy o skutečné minulosti. Z tohoto důvodu starověké knihovny lehly popelem, z tohoto důvodu také Romanovci (zvláště Petr pseudo-Veliký) ničili veškeré důkazy Védické minulosti Slovanů-Árjů, a v první řadě, Rusů.

Byl jsem také svědkem reakce tzv. „kompetentních“ lingvistů na slovansko-árijské runy. Jakmile tito postřehli určité podobnosti slovansko-árijských run s čínským písmem a egyptskými hieroglyfy, okamžitě prohlásili slovanské runy za padělek.

Jejich myšlenkový proces je však velice zvláštní, přinejmenším. Podobnost slovanských run s čínským písmem přece neznamená nutně, že se jedná o padělek. Zcela stejnou váhu má tvrzení, že čínské a egyptské písmo je odvozeno ze slovanských run. Avšak tato varianta nebyla těmito „experty“ nikdy ani zvažována jako možnost. Ani ve světle faktu, že právě podobnost slovanských run jak s čínským, tak s egyptským písmem, mluví spíše v jejich prospěch – neboť egyptské a čínské písmo nemají skoro vzájemně mnoho společného. Jestliže tedy existuje písmo, jež má společné prvky s oběma, vyplývá z toho, že zde muselo být dříve.

Slovansko-Árijské runy kódují informace hned v několika úrovních; každá „úroveň“ může být odemčena v závislosti na pořadí run. Proto, během „překladu“ nápisu do mluvené řeči se význam textu mění v závislosti na pozici runy v manuskriptu.

Z tohoto důvodu je prakticky nemožné, vzít čínské a egyptské znaky a z této „směsky“ namíchat slovanské runy. Jejich význam se totiž významně liší od významu příbuzných čínských a egyptských znaků. Zajímavým faktem v této souvislosti je, že čínské písmo prodělalo tři „revize“, kdy byly vždy veškeré knihy napsány ve „starých“ runách zničeny, a kulturní odkaz a historie byl kompletně „přepsán“ v novém písmu. A toto se stalo hned třikrát, v různých obdobích historie Číny.

Vyvstává ihned otázka: kdo měl zájem „vymazat“ čínskou historii, a proč? Proč bylo nutné zničit staré knihy? Co obsahovaly za data, jestliže někdo považoval za nutné 3x změnit písmo a přepsat knihy, pokaždé se více a více vzdalujíc od originální podoby? Pravděpodobně, prvotní písmo používané v Číně byly slovanské runy, a toto je i důvod, proč přes trojnásobnou „změnu podoby“ stále mají určité společné prvky a lze najít podobnost.

Fakt, že původní knihy byly kompletně zničeny a vše bylo přepsáno a upraveno novým písmem (a toto ještě 3x po sobě), mluví silně ve prospěch teze, že slovanské runy jsou mnohem dřívější, prvotní runy a čínské písmo je odvozenina.

Těm, kdož by mě spěchali obvinít z bujné fantazie a nepodložených tezí, bych doporučil studovat historii a legendy starověké Číny. Podle čínských legend, čínská civilizace se zrodila, když **Bílý Bůh** nazývaný **Huang-Di** přiletěl ze severu v „nebeském kočáru“ (Vaitmana) a tehdejšími obyvateli Číny předal vědomosti, kulturu a písmo – od pěstování plodin, rýže, po stavitelství, technické dovednosti, až po hieroglify/runy . Toto ukazuje na fakt, že původní písmo nebylo vynalezeno v Číně, ale bylo přineseno bílým člověkem z civilizace na mnohem vyšším stupni vývoje, ležící severně od čínských území.

Huang je starobylé slovansko-árijské jméno, které je dokonce i dnes široce rozšířené v španělsky mluvících oblastech jako „Juan“. „Di“ je jméno kmene bílé rasy, jež žil severně od starověké Číny. Lidé kmene Di - „Dinlinové“ - byli velmi dobře známí obyvatelům tehdejší Číny. Ti však měli problém se správnou výslovností názvu „Dinlinové“, tak přijali za své zkráceninu - „Di“.

V čínských kronikách existuje velké množství záznamů o „Lidu Di“. Tehdejší obyvatelé se pokoušeli velmi usilovně „vyřešit problém Di“, vyhnat je z jejich území, a pravděpodobně i z území původně patřícím lidem Di. V některých čínských kronikách jsou zaznamenáni „lidé Di“ jako původní obyvatelé oblastí Číny již ve 3. tisíciletí př. n. l.

V průběhu periody zhruba 3000 let, někteří Dinlinové byli Číňany vyhubeni, někteří odešli sami a zbytek byl asimilován. Není to zajímavá náhoda, že aktuální podoba čínského písma, - Kaishu – existuje téměř beze změny skoro dva tisíce let a byla zkompletoována v období „tří království“ (220-280 n. l.), tedy přesně v období, kdy tehdejší Číňané s konečnou platností „vyřešili problém“ s Dinliny na jejich území?

Toto vypadá jako opravdu zajímavý projev „vděčnosti“ k lidem, kteří jim původně přinesli světlo vědění a kulturu. Po tři tisíce let trvala válka mezi čínskými kmeny, reprezentujícími žlutou rasu, a kmeny Dinlinů, kmeny bílé rasy, početně výrazně v menšině. Tato tisíciletá válka, měla za důsledek genocidu Dinlinů a měla několik fází. Každá fáze tohoto konfliktu mezi žlutou a bílou rasou byla poznamenán změnou formy písma.

Takzvané *písmo jinwen* se přeměnilo na písmo *zhuanwen* které bylo užíváno v počátečních etapách dynastie Zhou (1066-771 př.n.l.). Písmo v používané v časech dynastie Shang se nazývalo *dazhuan*- „písmo velké pečetě“. Poté co císař Qin Shi Huang (260-210 př.n.l.) sjednotil čínská království do jedné Říše, rozkázal svému prvnímu ministru Li Si-mu „standartizovat“ čínské písmo.

Nová forma byla nazvána xiaozhuan (Hsiao-chuan), „písmo malé pečete“.

Zničení písemností psaných ve starém písmu přepsáním všeho pomocí nového písma doprovázelo každou z těchto výměn. Tyto „globální“ změny kultury (přepsání historie) z nějakého „záhadného“ důvodu probíhali souběžně s eliminací vlivu Dinlinů na čínskou kulturu. Toto opravňuje předpokládat, že Dinlinové byly nějakého druhu vládnoucí třídou ve starověké Číně, stejně jako tomu byly ve starověké Indii (Dravídii, jak se tehdy nazývala). Je nasnadě, že po uchopení moci se nová „elita“ snažila (kromě fyzické eliminace) všemožně vymazat předchozí vládnoucí třídu / kastu z paměti a historie, a změna písma byl jeden z nástrojů tohoto cíle.

V tomto případě tak šlo v podstatě o provedení genocidy na lidech, kteří jim přinesli vědění a poznání v první řadě. Velmi podivný koncept „vděčnosti“, podle mého názoru. (více o těchto a předcházející události lze najít v knize *„Russian History Viewed Through Distorted Mirrors“*).

Další nezvratitelný důkaz o slovanských runách jakožto písmu předcházejícímu čínskému a egyptskému písmu se objevil poměrně nedávno. Je doslova „vytesán ve skále“, jak v doslovném tak přeneseném smyslu slova.

V roce 1999 profesor Bakširské státní univerzity A. N. Chuvyrov našel v jižní části Uralu poblíž vesnice Chandar kamennou desku, která se ukázala být reliéfní mapou zhotovenou civilizací na extrémně vysokém stupni rozvoje (významně výše než naše současná). Na desce byly nápisy v neznámém hieroglyfním hláskovém písmu.

Nápisy byly nejprve považovány za nějakou variantu staročínského písma, ale poté, co Chuvyrov konzultoval tuto teorii s kolegy z Hunské univerzity, verze „čínského původu“ byla definitivně pohřbena. Další analýza kamenné desky ukázala, že forma

porcelánu, kterou byla deska pokryta z reliéfní strany, byla v Číně zcela neznámá. Následovalo mnoho pokusů o rozluštění nápisů na desce, ale bezúspěšně. Že by „prominentní lingvisté“ také zastávali názor, že tyto nápisy na 80.00 let staré kamenné desce (jak pozdější analýza ukázala), jsou také padělkem vytvořeným z čínských a egyptských písmen? Tyto nápisy jsou totiž v slovansko-árijském runovém písmu.

Podívejme se však konečně na pojmy *Den Svaroga* a *Noc Svaroga*. Tyto se v slovansko-árijských vědách objevují poměrně často. Je čas porozumět tomu, co tyto koncepty znamenají.

Existuje několik základních typů hvězdokup, jako spirální nebo sférické galaxie, mlhoviny, atd., sluneční soustava je umístěna v jednom rameni čtyř-ramenné galaxie, spíše na okraji, v periferní oblasti galaxie. Každá galaxie rotuje kolem svého centra, kromě toho se také pohybuje vesmír po určité trajektorii.

Náš vesmír je složen ze sedmi primárních hmot. Hmota v každodenním smyslu slova, kterou lze pozorovat jako galaxie, hvězdy, planety atd. vzniká jako výsledek interakce primárních hmot tam, kde byly splněny určité podmínky. Jak zjistili i „vědci“, pozorovatelná hmota představuje jen malou část hmoty, která by ve vesmíru „měla být“, a zbytek představuje tzv. Temná hmota. Pro oficiální vědu zůstává povaha temné hmoty stále záhadou, jak i sama přiznává.

Volné primární hmoty (které nejsou angažovány ve fyzické hmotě), které formují oněch chybějících 90 procent hmoty vesmíru, vyplňují veškerý prostor vesmíru, a jsou v procesu neustálého pohybu, avšak téměř bez vzájemné interakce. Vázány ve „fyzikální“ hmotě, tyto primární hmoty jsou v přesném poměru jedna k druhé – každý typ představuje 1/7 celku. Naopak volné primární hmoty jsou ve vesmíru rozprostřeny **nerovnoměrně, pevně dané pravidla distribuce neplatí.**

Vesmír je **anizotropní (nerovnoměrný)** ve smyslu **distribuce primárních hmot**. Jako výsledek, množství primárních hmot dostupných na daném místě se místo od místa liší.

Je základního významu, jaké druhy primárních hmot na určitém prostoru převažují. Přebytek, nebo nedostatek určité primární hmoty zásadním způsobem ovlivňuje chování hvězd, planet, a v neposlední řadě také evoluční vývoj inteligentních bytostí.

Sedm primárních hmot tedy formuje tento vesmír. Označme jednotlivé hmoty jako **A, B, C, D, E, F, G**.

Prostorovou distribuci jednotlivých typů ovlivňuje velké množství faktorů, mimo jiné také chování lidí a nedostatek, nebo naopak přebytek, určitých emocí a kvalitativních stavů člověka.

Každá primární hmota (**A-G**) má určité inherentní vlastnosti a kvality. To zapříčiňuje, že na určité prostorové „kvality“ dané oblasti reaguje každá složka volných primárních hmot jinak. Když se tyto implicitní vlastnosti a kvality prostoru změní, změní se i jeho „propustnost“ pro různé druhy primárních hmot. Jako výsledek, jednotlivé primární hmoty se hromadí z rozdílných množství, na rozdílných místech. Tedy, shrnuto, jako výsledek tohoto procesu (interakce primárních hmot na „prostorové nerovnoměrnosti“ vesmíru) procentuální zastoupení volných primárních hmot se v odlišných oblastech **výrazně liší**.

Co je však velmi důležité, tyto „nerovnoměrnosti“ nemají napříč vesmírem výhradně náhodnou povahu, ale respektují určité uspořádání, dané tím, že náš vesmír (7-mi hmotový) je „umístěn“ mezi dva další vesmíry, z nichž jeden je složen ze **šesti** primárních hmot a jeden z **osmi**. V důsledku tohoto, vznikají 2 kvalitativní typy „nerovnoměrností“ v důsledku částečné vzájemné interakce sousedících vesmírů.

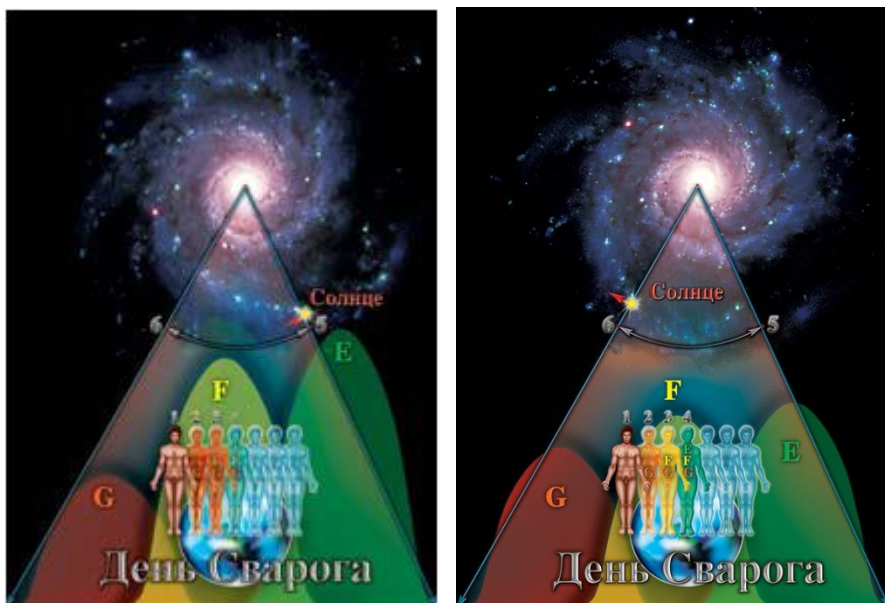
Jeden typ nerovnoměrnosti je způsobem interakcí našeho vesmíru s vesmírem tvořeným osmi primárními hmotami; výsledkem

je oblast s převahou hmoty **E**. Druhý typ nerovnoměrnosti je způsoben interakcí s vesmírem tvořeným šesti hmotami; důsledkem toho je oblast s převahou hmoty **G**.

Nahromadění ostatních hmot (**A**, **B**, **C**, **D**) v těchto oblastech je určeno proporcionálně tomu, do jaké míry příslušná hmota sdílí podobné kvality s hmotou **E** nebo **G**. Tento princip je klíčový v pochopení úkazů *Den a Noc Svaroga*. Pointa je v tom, že oblasti kde je nadměrný výskyt hmoty **E** nebo **G** mají důrazný vliv na vývoj jak jedince, tak směřování celé společnosti.

Kde převažuje hmota **E**, tam jsou optimální podmínky pro vývoj a kompletaci třetího a čtvrtého (jemnohmotného) těla člověka. Toto se odrazí ve zvýšeném výskytu vysokých duchovních a morálních kvalit, uvědomění a svědomí ve společnosti. Takovéto oblasti jsou nazývány **Dny Svaroga**:

Tam, kde převažuje hmota **G**, objevují se příznivé podmínky pro přehnutí vývoj druhého a nekompletního třetí (jemnohmotného) těla člověka. Toto se projeví posílením „nízkých“ vlastností a kvalit v jedinci. Výsledkem tohoto pro společnost jako celek je negativní evoluční „trend“, který je zvláště nebezpečný pro civilizace v ranném stádiu vývoje.

Pro ilustraci, tento fenomén si lze představit například následovně – civilizaci v určitém stádiu vývoje přiřadit číslo, určující její evoluční stáří / duchovní vyspělost. Toto číslo může být poměrně malé, například 10 pro mladé civilizace, ale i vysoké, například 1000, 10.000 pro vyspělé civilizace. *Den / Noc Svaroga* si lze představit jako působení „+“ nebo „-“, jako evoluční „urychlení“ nebo „brzdu“. Pokud působení oblastí s převahou hmoty **G - Noc Svaroga** - přiřadíme kvantitativní hodnotu například 5, pak je jasné že civilizaci na stupni 1000 toto téměř neovlivní ($1000 - 5 = 995$), kdežto civilizaci na stupni 10 to ovlivní velmi výrazně ($10 - 5 = 5$).

Nebezpečí Noci Svaroga se konkrétně projevuje následujícím mechanismem: když jedinec postrádá správně vyvinuté 4. a vyšší materiální tělo, nastane disproporční vývoj na úrovni třetího těla. Toto se projeví v posílení agresivity, krutosti, závisti, chtivosti, atd. Nadměrná satiace 3. těla jedince primární hmotou **G** působí tyto negativní kvalitativní změny v „nastavení“ jedince. Temná Frakce / Parazité takto dostanou do ruky příležitost dostat takovéto jedince pod svůj vliv a skrze ně rozšířit vliv na celou společnost a na vše co se děje na Midgard-Zemi.

Většina lidí, kteří se úspěšně dostanou přes počáteční, „nebezpečná“, stádia vývoje, nicméně, jsou vůči tomuto jevu celkem imunní, pouze s mírným zpomalením jejich dalšího rozvoje a bez vytvoření podmínek pro možný vliv a kontrolu Parazity.

Jak Temná Frakce, tak Síly Světla o těchto fenoménech (*Den a Noc Svaroga*) velmi dobře vědí. Každá civilizace v některém bodě svého vývoje prochází oblastí s negativní evolučním vlivem jako

„test“, zda už má za sebou vyřešenou stádium „dětských nemocí“. Nelze se tomu vyhnout, tak jako je nevyhnutelné že narození člověka musí předcházet stavy embrya, zárodku, atd... Temná frakce se pokouší Noci Svaroga, této „Achillovy paty“ na evoluční cestě civilizace, využívat k ovládnutí civilizací a celých planet.

Taktika temné frakce se skládá z adekvátní předchozí „přípravy“ planety, která je cílem pro ovládnutí. Buďto se na ní právě nachází civilizace v ranném stádiu vývoje, a pokud ne, Parazité jednoduše tento stav vytvoří. Je to v jejich taktice klíčová věc, neboť jen civilizace v ranném stádiu vývoje jsou výrazně ovlivněny negativním působením těchto oblastí.

Oblast s negativní evolučním působením je pole, na které se jedinci v ranném stavu jejich vývoje „naladí“ a toto pak zabrání jejich harmonickému rozvoji. Dá se to přirovnat k silnému magnetu, který magnetizuje kousek železa, otiskující do něj svoji polaritu. Pokud magnetizovaný kousek kovu již předtím nějakou polaritu měl, je třeba na dosažení stejného výsledku pole se alespoň 10x větší intenzitou.

Jedinci v ranném stádiu jejich evolučního vývoje jsou jako nezmagnetizované kousky kovu. Proto je vliv Temné Frakce velmi efektivní za těchto okolností. Daří se jim „zajmout“ do svého vlivu planety neuvěřitelně lehce, pokud tyto procházejí v ranném období svého evolučního vývoje oblastí s negativní evolučním potenciálem.

Takováto shoda (ranné stádium vývoje a průchod „negativní oblastí“) nastávají ovšem samy od sebe velice zřídka. Temná frakce si proto osvojila taktiku planety na průchod náležitě „připravit“. Pokud mají zájem ovládnout planetu, která stojí před průchodem negativní oblastí, ale civilizace která ji obývá, již prošla rannými stádii svého vývoje, aplikují následující strategii: na planetě je jakýmikoliv hodícími-se prostředky iniciována celoplanetární katastrofa, kataklyzma, které zničí infrastrukturu dané civilizace, tzv. planeta je „vybombardována“ zpět do doby ka-

meně. V důsledku tohoto se přeživší lidé vrátí zpět na mnohem dřívější stádium evoluce (např. stádium boje o holé přežití), a když pak planeta vstoupí do oblasti s negativním evolučním působením, parazité se jí snadno zmocní.

Naskýtá se otázka: proč toto všechno Temná Frakce dělá, k čemu to potřebuje? Odpověď zní, že oni nepotřebují takto „zničené“ planety-země, ale potřebují neustávající zásobu „otroků“, kteří pro ně pracují na jejich „domovských“ planetách (například dobývají nerostné bohatství), proto také tyto planety-oběti jsou po transferu „otroků“ následně kompletně zničeny i s veškerým nyní „přebytečným“ (z pohledu Parazitů) životem na nich. A následně Parazité upřou svou pozornost na další cíl.

Světlá Frakce / Síly Světla o tomto dobře věděli. Jejich strategie v boji s parazity byla nedovolit jim implementovat planetární kataklyzma na planetách, což bylo jejich cílem, a které vrhaly tamější civilizace zpět na primitivní úroveň. Také se pokoušeli minimalizovat vliv Temné Frakce jednak přímým bojem / monitorováním jejich aktivit a také nápravou důsledků jejich akcí.

Síly světla aplikovaly oba dva přístupy na naší Midgard-Zemi. Před 111 816 (2010) lety, Tarch „Dazdbog“ Perunovič zničil měsíček Leliu, společně se základnou Temné frakce na něm. Nicméně, zabránit katastrofě se mu tak úplně nepodařilo – úlomky Lelie dopadly na zem a způsobili potopení severního kontinentu Da'Aríe (Hyperborea) na dno arktického oceánu. Scénář vržení tehdejší civilizace na primitivní úroveň se však nenaplnil, a parazité se museli stáhnout.

Bohužel pro naši Midgard-Zemi, jejich druhý pokus byl úspěšný. Vůdci Antlanie (země Antů – land of Ants), dnes známé jako Atlantida, dostajíc se pod vliv Parazitů se stali jejich, někdy nevědomým, nástrojem, a rozpoutali válku o nadvládu nad zemí. Toto se odehrálo před 13019 roky (2010). Použili jaderné zbraně a pokusili se ovládnout síly elementů země. Nepodařilo se jim však jejich „nástroje“ udržet pod kontrolou a v důsledku toho se začal

2. měsíc Fatta odchylovat ze své oběžné dráhy, a, bez externího zásahu, toho by vyústilo k jeho dopadu na zem a pravděpodobně totální zkáze.

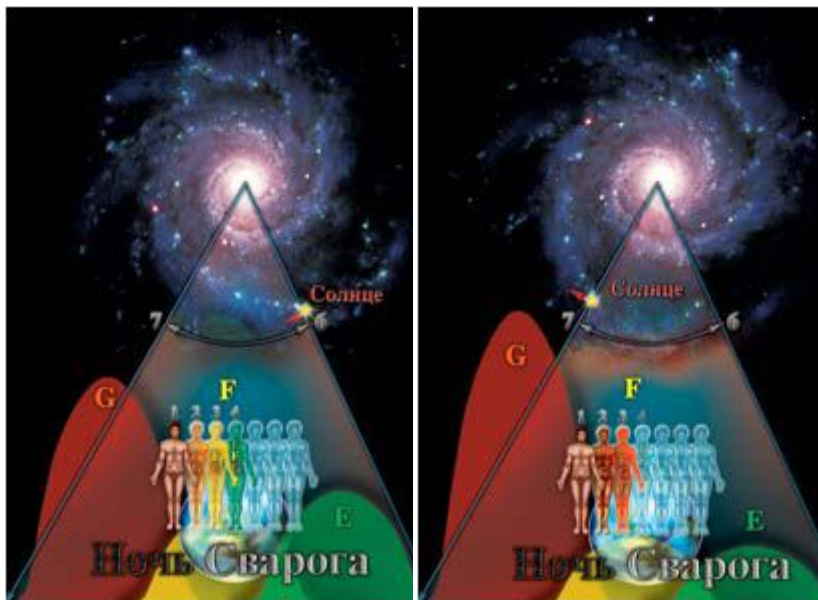
Proto Bílý hierarcha Nij (který měl „Atlanií“ v patronaci) zničil měsíc Fatta, ale bohužel už nebylo v jeho moci zabránit dopadu jeho úlomků na zem. A tyto úlomky se ukázaly příliš velké, což mělo za následek potopení Antlanie (Atlantidy) a celoplanetární katastrofu mnohem horších rozměrů, než událost před 111 826 roky. V důsledku dopadu úlomků Fatty se mj. posunuly póly o 23.5 stupňů (z oblasti atlantického oceánu zhruba mezi Španělskem a Amerikou na nynější polohu), což samo o sobě vyvolalo gigantické tsunami a zemětřesení, které několikrát oběhli celou zemi a zničili vše, co nebylo umístěno ve vysoké nadmořské výšce. Vše spojeno, na zemi nastalo globální kataklyzma a nová doba ledová. Parazité konečně dosáhli toho, o co se tak dlouho pokoušeli – po této katastrofě drtivá většina přeživší civilizaci velmi rychle spadla zpět na primitivní úroveň.

Poté, co infrastruktura civilizace byla téměř kompletně eliminována, zbyla pouze malá hrstka lidí, kteří si udrželi předchozí znalosti a civilizační úroveň, ale už nebylo v jejich moci kontrolovat situaci na Midgard-Zemi. Jediné co byli schopni, bylo zachovat předchozí vědění a také informaci o těchto událostech.

Temná frakce byla připravena slavit vítězství, ale jejich sebejistota se ukázala poněkud předčasná. Hierarchové Sil Světla si byli vědomi možnosti takového vývoje událostí, a tak mnohem dříve umístili do nitra země speciální psi-generátor, Zdroj Života. Jeho úkolem bylo eliminovat pro obyvatele země působení při průchodu oblastí s negativním evolučním potenciálem.

Tyto oblasti nerovnoměrné distribuce primárních hmot s převahou hmoty **G** můžou mít různou velikost a „hloubku“. Období, kdy Midgard-Země prochází těmito oblastmi, nazývali naši předkové **Noci Svaroga**, a jejich trvání se může pohybovat od několika století, do několika tisíc let. „Hloubkou“ takovéto oblasti se

rozumí míra nerovnoměrnosti prostoru a s tím související převaha hmoty **G** nad ostatními hmotami:

obr.1: NOC SVAROGA

obr. 2: NOC SVAROGA

Zatím poslední a „nejtemnější“ **Noc Svaroga** zahalila Midgard-Zemi po dobu sedmi *kruhů života*, tj. po dobu 7×144 let = 1008 let. Jmenovitě, od roku 988 do roku 1995-6 (6496 - 7504 Slovanско-Árijské chronologie).

Zatím poslední a „nejtemnější“ **Noc Svaroga** zahalila naši zemi po dobu sedmi *kruhů života*, tj. po dobu 7×144 let = 1008 let. Jmenovitě, od roku 988 do roku 1995-6 (6496 – 7504 slovanské chronologie. Pozn. překl.: slovanská chronologie se počítá od vítězství **Državy** – Slovanско-Árijské Védické Říše – nad starověkou Čínou, tehdy nazývanou Arímie (Arymia), v bitvě před 7518 roky. Na počest tohoto se stal symbol jezdce na koni probodávající draka státoporným symbolem. Křesťanský „nátěr“ ve formě Sv. Jiří dostal tento symbol teprve mnohem později.). Čím „tem-

nější“ Noc Svaroga, tím větší je negativní evoluční „tlak“, a čím větší je tento, tím snadnější je pro Parazity zmocnit se vlády nad planetou a jejími obyvateli.

Čím je negativní evoluční „tlak“ vyšší, tím těžší je pro jedince dosáhnout harmonického vývoje. Jinými slovy, je pro jedince těžší vyhnout se nízkým instinktům a emocím jako agrese, závist apod.

Délka Dne / Noci Svaroga je určena velikostí prostorové nerovnoměrnosti a také rychlostí objektu, který jí prochází. Platí pravidlo, že oblasti s rozdílným evolučním potenciálem se v zásadě střídají, ale nemají stejnou délku, tzn. časové trvání periody Dne Svaroga, může být podstatně delší nebo kratší než trvání předcházející nebo následující periody Noci Svaroga.

Lidé narození v průběhu negativního evolučního působení (Noc Svaroga) mají tendenci se „naladit“ na toto negativní působení. Toto platí zvláště pro společnosti v úvodních stádiích rozvoje (málo evolučně / duchovně vyspělé). Z tohoto důvodu Parazité preferují tato období k převzetí kontroly nad planetami / civilizacemi.

Pouze velmi silná vůle a vysoké morální kvality dovolí jedinci toto negativní působení překonat a přenést se přes evoluční fázi inteligentního živočicha dále. Naši předkové a Bílí Hierarchové si tohoto byli velice dobře vědomi, a tak umístili do nitra země Zdroj Života / Zdroj Síly, aby působení Noci Svaroga na obyvatele Midgard-Země neutralizovali:

Napájal Rasu dedičný zdroj,
ktorý uchoval sa v zemiach prastarých...
Predvídajúc Temnotu na Midgarde Bohovia,
i potomkom Rasy pomôcť rozhodli...

(Slovansko - Árijské védy)

Umístěním Zdroje do nitra země mělo za účel vyrovnat negativní působení Noci Svaroga. Ale jelikož toto působení není homogenní, ani kvalitativně ani kvantitativně, a to ani v rámci jedné Noci Svaroga, „působení“ Zdroje na oblasti země je různé síly a oblasti s největším „zřídlem“ jsou v neustálém pohybu, objevují se s časem na různých místech:

V hlbinách zemských on naberal silu,
v rôznych miestach na povrch vychádzajúc.
No Večný Zdroj Božskej Sily
nie v každom kraji Sveta Rasy vystupoval na povrch.

V místech vysokého působení Zdroje na povrch Midgard-Země, síla Zdroje urychlovala evoluční vývoj jedinců. Umístění těchto míst bylo drženo v tajnosti, jak před nepřáteli, tak před nezasvěcenými. Podstatné je, že blokující vliv generátoru zabraňující aktivaci genetických schopností jedince byl v těchto oblastech eliminován.

Po katastrofě Antlanie (Atlantidy), Bílý Hierarchové umístili do nitra země také generátor, který blokoval manifestaci geneticky zakódovaných evolučních schopností, dokud jejich nositel nedosáhl úrovně umožňující mu realizovat plnou zodpovědnost za veškeré své konání.

Tohoto je dosaženo na stupni evolučního vývoje, kdy člověk reaktivuje všech šest materiálních těl, navíc ke svému fyzickému. Dosažení tohoto stupně vývoje znamená také završení planetárního cyklu vývoje a vstup do kosmického cyklu vývoje.

Blokující generátor byl do nitra země umístěn jako protiopatření, poté co před 13019 roky vůdci Antlanie použili tyto evoluční schopnosti k ovládnutí elementů země pro své mocenské účely, což vyústilo do planetární katastrofy.

Bílí Hierarchové takto vytvořili originální systém ochrany, který nedovolil jedinci během vývoje naplno využít evolučního potenciálu obsaženého v genech, dokud dotyčný nebyl schopen uvědomit si a realizovat plný dosah svých akcí, a převzít za ně zodpovědnost, což se v praxi dalo dosáhnout jen završením cesty „osvícení věděním“, neboli dovršení planetárního cyklu evoluce reaktivací všech šesti materiálních těl. S ohledem na toto, byla místa působení Zdroje velmi pečlivě střežena, neboť zde byl člověk odstíněn od vlivu blokujícího generátoru:

.....

Tak Života Zdroj, všetkým síly daruje
ľud'om, Bohom i rozličným rastlinám.
Čo odkrýva on v bytostiach všetkých,
akými darmi on život obdarúva...
V Bohoch odhaľuje on skryté síly,
ľudí obdarováva v súlade s ich mysľou...

- 4. *Knihá Véd, Druhá Vest', str. 27*

Z tohoto fragmentu Slovansko-Árijských Véd je patrný zajímavý detail – Zdroj Života aktivuje schopnosti, jak v lidech, tak v Bozích. A nejen to, Bohům umožňuje nalézt své dominantní schopnosti, a ostatní odměňuje v závislosti na jejich „myšlenkách“.

Také je z něj celkem patrné, že naši předkové přikládali slovu „Bůh“ zcela jiný význam než my dnes. Pojmeme „Bůh“ naši předkové označovali, buďto Bílé Hierarchy, nebo jedince, kteří dosáhli vysokého stupně evolučního vývoje – úrovně Tvůrce. Jak se ukazuje, mezi lidmi nezřídka se rodí „spící bohové“, to jest, kteří mají geneticky dané schopnosti, jež pod správným vedením a vývojem umožní dosáhnout tohoto velmi vysokého stupně, ke kterému se vážou, z běžného pohledu, „magické“ schopnosti.

Takové osoba ale nemůže své schopnosti rozvíjet, dokud je pod vlivem blokujícího generátoru, pokud nezavršila planetární „cyk-

lus“ svého vývoje. Je velmi pravděpodobné, že volchvové používali místa aktivního působení „Zdroje“ právě k nalezení takovýchto „spících bohů“ v co nejranějším věku, za účelem pomoci jim co nejvíce rozvinout jejich potenciál.

Věc se má tak, že zdaleka ne každý je, i pokud je výrazně nakloněn ke konání dobra, schopen završit všechny fáze planetární cyklu vývoje a započít vesmírný cyklus vývoje. Přesněji řečeno, takovýchto lidí je ve skutečnosti velmi málo. Problém je v tom, že málokdy se v jednom člověku skloubí potřebné geneticky dané možnosti a potřebný harmonický rozvoj jeho osobnosti, bez čehož je jednoduše nemožné završit planetární cyklus evoluce.

Bez osvícení vědění, které je podmíněno pochopením vztahů příčiny-následků v přírodě / kosmu a v lidské společnosti, a pochopením „kdy, proč a za jakým cílem“, je velmi nežádoucí, aby někomu bylo dovoleno vědomě zasahovat do běhu věcí (myšleno, zásahy na úrovni možností Tvůrce). Navíc, je třeba mít určité schopnosti a kvality, které umožní realizování takovýchto zásahů, společně s plným uvědoměním všech důsledků a přijmutí kompletní zodpovědnosti všechny své akce. Teprve když se vše toto harmonicky kombinuje v jedné osobě, otvírá se možnost úspěšného završení planetárního cyklu vývoje.

Tedy, místa působení Zdroje byly používány k nalezení osob s vysokým evolučním potenciálem, zatímco lidé bez něj ani v přítomnosti tohoto působení nevykazovali žádné speciální schopnosti a kvality. Z tohoto důvodu je psáno, že Zdroj každému dává „podle myšlení jeho“. V těchto místech mohli lidé s vysokým evolučním potenciálem, „spící bohové“, manifestovat schopnosti na úrovních, jež byly nemožné kdekoliv jinde, proto také mimo tato místa nebylo možno zjistit, „kdo je kdo“, toto se odhalilo teprve působením Zdroje.

Volchvové tajili lokaci takovýchto míst, jak před nepřáteli, tak před nezasevěnými. Slovansko-Árijské Vědy nám referují o „po-

znávacích znacích“, podle nichž bylo možno působení Zdroje určit:

Tajomstvá rodenia tráv vôkol zdroja
doteraz neznáme ľuďom všetkým boli...
Rastlina každá blízko zdroja
vlastnosti menila aj rast počiatočný.

Huby dvíhali sa na ríf nad zemou,
no kamenným telom oni nadelili sa
Stepná tráva rástla na piad',
a plody z hrudy vyrástli ako stromy.

Čo sa deje so Svarožou Trávou,
Keď čas nastane a pridajú sa siatiny?
Čím obdarí trávu Života Zdroj
na túto otázku žreci nemajú odpoveď.

- 4. *Kniha Véd, Druhá Vest', str. 27*

Jak se dozvídáme, v místech působení Zdroje byly pozorovatelné anomálie růstu rostlin, a *kněží* neznali důvod. To znamená, že neznali princip působení Zdroje Života na lidské bytosti. Je celkem možné, že volchvové-strážci byli jen informováni o existenci Zdroje, ale nebyl jim sdělen princip jeho činnosti. Toto opatření bylo učiněno pravděpodobně pro to, aby byla existence zařízení udržena v kompletní tajnosti.

Nicméně, Temná frakce / Parazité se velmi snažili oblasti působení Zdroje nalézt, aby se také osvobodili od vlivu blokujícího generátoru. Proto bylo důležité, udržet jeho existenci v tajnosti. Nejspíše oblasti působení byli poměrně malé, jinak by anomální růst rostlin nezůstal dlouho utajen.

Chtěl bych zdůraznit, že lidská bytost se rodí jako živočich a postupně prochází kvalitativními stádii živočichů, inteligentní živočichů, a konečně lidská bytost. Důvod proč se objevili mezi lidmi bílé rasy „sociální psychopaté“ - vyvrženci, bylo negativní evoluční působení Noci Svaroga na dospívající generaci, které se projevilo v lidech během vývojové fáze inteligentního živočicha. Překlenutí vývojových stupňů živočicha a inteligentního živočicha je v důsledku nevyhnutelné pro každého a může se odehrát jen interakcí s okolní společností, absorbováním zkušeností a vědomostí které nashromáždily předchozí generace. Tento evoluční defekt (způsobený Nocí Svaroga) se projeví při průchodu vývojovým stupněm inteligentního živočicha, kdy je reaktivováno třetí materiální tělo duše.

Reaktivace třetího materiálního těla se odehrává ve dvou fázích; první fáze znamená saturaci (nižšího) 3. materiálního těla primární hmotou G do té míry, že se vytvoří podmínky pro možnou saturaci hmotou F. Když F-hmoty začne naplňovat třetí materiální tělo, toto se dostane do 2. stupně svého rozvoje – rozvoj vyššího 3. materiálního těla.

Teprve po dokončení 2. fáze se vytvoří podmínky, umožňující reaktivaci čtvrtého materiálního těla duše, to znamená, vstup do vývojové fáze lidské bytosti. Časové období reaktivace třetího materiálního těla spadá do období puberty, a v tomto čase je jedinec velmi otevřen vnějším vlivům, zvláště těm negativním.

Parazité používají přesně toto období k útoku, zabraňujíc v případě úspěchu úspěšnému průchodu vývojovým stupněm inteligentního živočicha. Důvod slabé odolnosti mladé generace vůči vlivům Parazitů je velmi jednoduchý: reaktivace třetího materiálního těla, zvláště ve fázi saturace G-hmotou, je doprovázeno zvýšenými projevy agresivity, krutosti, probouzející se sexuality atd..

V tomto stádiu vývoje prochází mladý člověk „evoluční džunglí“, díky tomu, že saturace třetího materiálního těla je provázána

manifestací základních instinktů a emocí. Pro dospívajícího člověka existuje šance tímto obdobím projít „bez ztráty kytičky“, to jest, bez dopuštění se činů, jež další evoluční vývoj činí nemožným, většinou pouze v případě, že se mu dostalo odpovídajícího vzdělání, má rozvinuté vědomí a svědomí, a porozumění odpovědnosti za své činy.

Aktivace nízkých instinktů a emocí, jež doprovází saturaci třetího materiálního těla G-hmotou, neznamená automaticky evoluční „defekt“. Je to nevyhnutelné zlo, lépe řečeno, nevyhnutelná fáze na cestě rozvoje osobnosti, již se podaří vyhnout málokomu. Nicméně, většina lidí touto fází projde bez nějakých větších negativních důsledků, pokud nenastane nadměrná saturace hmotou G.

Pro získání kontroly nad základními emocemi a instinkty je nezbytné hlavně rozvíjet vlastní sebekontrolu. Naneštěstí, málokdo je schopen potřebného stupně sebekontroly dosáhnout výhradně vlastními silami, a tady přichází ke slovu vliv společnosti, jež usměrňuje dospívající jedince společným vlivem svého příkladu, psaných a nepsaných zákonů, očekávání, výchovy atd.. Toto vše spojeno dohromady s komunálním bio-polem ovlivňuje všechny jedince dospívající v dané společnosti.

Během období Dne Svaroga, rozdělení volných primárních hmot v prostoru vytváří přídatný pozitivní vliv do určité míry nahrazující a doplňující vliv komunálního bio-pole, jež ulehčuje a urychluje průchod mladého člověka nebezpečným vývojovým obdobím. Tedy, když člověk prochází vývojovou fází inteligentního živočicha během období Dne Svaroga, přičítá se pozitivní vliv prostoru, jímž naše galaxie a země prochází, k pozitivnímu působení komunitního bio-pole.

Tato „evoluční podpora“ během Dne Svaroga vytváří velmi potřebný vliv, který umožňuje úspěšný průchod nebezpečným vývojovým obdobím většině osob, hlavně tehdy, pokud jde o evolučně „mladé“ duše.

Koncept mládí duše nemá nic společného s aktuálním věkem člověka a dokonce ani se stářím duše. Je tímto myšleno evoluční stupeň vývoje, ve kterém se duše nachází před inkarnací ve fyzickém těle. Pokud duše vlastní aktivované pouze druhé a třetí materiální tělo, jedná se o vývojově „mladou“ duši, zvláště tehdy, pokud je třetí materiální tělo saturováno jen hmotou G.

Pro ty jedince, jež mají „mladou“ duši / esenci, je externí pozitivní vliv Dne Svaroga ve většině případů rozhodující. Velmi často, člověk s evolučně „mladou“ duší nemá příliš šancí, bez vlivu Dne Svaroga, překonat kvalitativní bariéry a posunout se svým rozvoji na úroveň lidské bytosti, někdy dokonce ani na úroveň inteligentního živočicha. Stojí za zmínku, že v minulosti se evoluční „skoky“ civilizací kupředu odehrávaly přesně obdobích Dne Svaroga, a tento vliv lze pozorovat zvláště na civilizacích, jež jsou vývojově „v plenkách“, míněno, vztaženo na civilizace namísto osoby, úroveň živočicha nebo inteligentního živočicha. „Dětským“ obdobím vývoje civilizace je míněno období, kdy jak jedinci, tak celé společnosti, vládnu základní instinkty a emoce.

V podstatě lze říct, že druh Homo Sapiens by nikdy nepřeklenul vývojové stádium živočicha, pokud by nebylo vlivu evolučního „nakopnutí / urychlení“ pomocí Dne Svaroga.

Ukazuje se, že vesmír v oblastech Dne Svaroga „otevívá“ evoluční okno, jež umožňuje bytostem dosáhnout stádia Racionality. (Být racionální – znamená být si vědom Ra, dosáhnout osvětlení za pomoci Vědění (Ra). (Z tohoto kořenu například i slova p-ra-vda, ví-ra, ra-dost apod. - pozn. překl)). Přesněji řečeno, osvětlení mysli nastává ve dvou krocích – dosáhnutí stavu inteligentního živočicha a poté dosažení evolučního stádia lidské bytosti (pro humanoidní rasy).

Připomínám, že Den Svaroga je období, kdy planeta prochází oblastí ve vesmíru, kde je dominantní volná hmota primární hmota E. Je to skutečně geniálně jednoduché – vesmír sám o sobě vytváří podmínky, které jsou nezbytné pro manifestaci vědomí.

Když živá hmota někde ve vesmíru dosáhne potřebného stádia vývoje před vstupem do oblasti Dne Svaroga, vede toto působení nevyhnutelně k zažehnutí jiskry rozumu, jež má potenciál se rozvinout v nesmrtelný plamen osvětlení.

A tento přírodní fenomén se nestává jen v naší galaxii, ale ve všech místech ve vesmíru. Každá hvězda / galaxie atd. na své pouti nevyhnutelně prochází oblastmi Dnů a Nocí Svaroga, což znamená, že v určitých stádiích vývoje planet je zrod života, a dále rozumu a mysli, také nevyhnutelný. Z toho se dá vyvodit, že inteligentní život není jen na stovkách tisíc planet v naší galaxii, ale i v tisících ostatních galaxiích napříč celým vesmírem. A ačkoliv na jiných místech se časová období, kdy planeta prochází oblastí nestejnomyšlnosti s pozitivním evolučním působením (převaha E-hmoty), nenazývají Den Svaroga, princip působení a vliv na živou hmotu je totožný, jako v naší galaxii.

Podstata tkví v principu, nikoliv ve jménu. Tyto fenomény se odehrávají jak napříč celým naším vesmírem, tak v mnoha jiných vesmírech, s několika odlišnostmi, ovšem. Když naše galaxie prochází oblastí Dne Svaroga, evoluční defekty se vyskytují velmi zřídka. Zpravidla, toto nastává v případě genetických predispozic, nebo inkarnaci duše, jež si již nějaký evoluční „defekt“ nese s sebou. Ovšem poněkud jiný obraz lze pozorovat, když naše galaxie prochází oblastí Noci Svaroga. Tyto oblasti v sobě implicitně nesou negativní evoluční trend, který se nejvíce projevuje v evolučně mladých duších a v průběhu dospívání, kdy jedinec prochází nebezpečným obdobím „evoluční džungle“.

Jistý negativní evoluční vliv je také pozorován i v případě evolučně „vyspělých / starých“ duší (vyspělá duše je duše, která před inkarnací do fyzického těla má aktivováno třetí, čtvrté a další materiální těla.), když tyto procházejí dospíváním - vývojovou fází inteligentního živočicha. Když se pak k tomuto „implicitnímu“ vlivu přidá i negativní působení Noci Svaroga, většinou jen silná vůle a vysoké morální kvality, předávané z generace na ge-

neraci, umožní jedinci úspěšně překonat kvalitativní bariéru a posunout se ve vývoji dále.

K tomuto bych chtěl zaměřit Vaši pozornost – silná vůle a vysoké morální kvality a principy, předávané z generace na generaci, jsou onou zbraní, jež dovoluje neutralizovat působení Noci Svaroga. Je to totiž klíčový moment v pochopení taktiky a strategie Temné frakce (sociálních parazitů), když uskutečňují své cíle – získání kontroly nad civilizací nebo planetou. Tato taktika a strategie je v zásadě jednoduchá – fyzická eliminace nositelů silné vůle a morálních kvalit (eliminace „elity“ společnosti, v dobrém smyslu slova, tj. nositelů genetiky s velkým evolučním potenciálem, povětšinou, výkvět národa), a tímto podrytí morálních principů a tradic zdravé společnosti, předávaných z generace na generaci často celá tisíciletí.

Tam, kde se odehrává fyzická likvidace výkvětu národa a pošlapání morálních kvalit, lze vždy najít skrytou ruku Parazitů v pozadí, ničících takto integritu národa. Toto je jejich „rukopis“, který je spolehlivě odhalí, nezávisle na venkovním „nátěru“ ideologie a myšlenek, který aktuálně používají. K tomuto se více dostanu dále, pojďme se nyní vrátit k fenoménu Dne a Noci Svaroga.

Různé oblasti nestejnóměrnosti našeho vesmíru se liší v nadměrné satiaci oblasti danou primární hmotou. Vyšší stupeň nadměrné satace, znamená vyšší vliv na evoluční procesy jak v jedinci, tak ve společnosti. Z tohoto hlediska, je tedy možné mluvit o míře „světlosti / temnoty“ takovéto oblasti. Čím vyšší zastoupení E-hmoty v oblasti, tím *světlejší* Den Svaroga a příznivější podmínky na vznik vědomí a evoluční skok kupředu, a čím vyšší zastoupení G-hmoty, tím *temnější* Noc Svaroga a vyšší negativní evoluční tlak, a vyšší počet jedinců, na nichž se projeví.

Existuje jedna další zajímavá vlastnost Dne a Noci Svaroga, o níž zatím nebyla řeč. Oblasti Dne a Noci Svaroga si lze představit jako „kopce“ a „jezera“, jež mají různou velikost, tvar, hloubku a „tvar dna / reliéfu“. Hloubkou / tvarem dna je rozuměno gradi-

ent míry nerovnoměrnosti zastoupení primárních hmot v dané oblasti.

Volné primární hmoty plynou prostorem určitými směry, proto, když se setkají s oblastí nerovnoměrnosti prostoru, začnou do ní proudit a reagovat s ní podle určitých zákonitostí, které byly naznačeny dříve. Významné ovšem je, že volné primární hmoty plynou dovnitř dané oblasti stejnoměrně, ale z dané oblasti ven plynou každá jinak, podle svých inherentních vlastností.

Na jejich cestě ven z oblasti prostorové nerovnoměrnosti, volné primární hmoty narazí na kvalitativní bariéru, tvořenou prudkou změnou „gradientu“ dané oblasti na jejím rozhraní s okolním prostorem. Průběh tohoto gradientu je daný vzájemnými pravidly interakce primárních hmot s prostorem a mezi sebou, a je odlišný pro Den a Noc Svaroga.

Oblasti v prostoru nazývané Noci Svaroga, jsou oblasti („jezera“) způsobené změnami gradientu kvalit prostoru směrem k nižšímu, šesti rozměrnému vesmíru. Označme tyto oblasti symbolem mínus (-), protože zde se dimenzionalita prostoru snižuje. Vyskytuje se zde „kapsa“ s nadměrným výskytem G-hmoty.

Všechny typy primárních hmot plynou to takové „kapsy“ bez odporu, jelikož kopírují měnící se dimenzionalitu prostoru směrem od vyšší k nižší. Nicméně když se z této kapsy mají dostat „ven“, musejí hmoty překonat překážku ve formě přesunu z oblasti z nižší dimenzionalitou do oblasti s vyšší dimenzionalitou, tj. jakoby „proti proudu“.

Jak bylo zmíněno dříve, různé typy primárních hmot interagují se stejnou oblastí různými způsoby, podle jejich vlastností. Tudíž když opouštějí oblast Noci Svaroga, nahromadění G-hmoty zde bude nejvyšší, protože G-hmota bude nejvíce brzděna kvalitativní bariérou. Jinými slovy, ukazuje se, že v oblasti Noci Svaroga bude nejvyšší převaha G-hmoty a také nejvyšší negativní vliv na evoluci těsně před nastupujícím „svítáním“.

Noc Svaroga je "nejtemnější" před svým koncem, a to je také doba, kdy Temná frakce (sociální parazité) eskalují svou aktivitu. Krátce před koncem Noci Svaroga jsou lidé nejvíce otevřeni externím vlivům, a nejvíce „rezonují“ s kvalitami, jež Parazité využívají k dosažení svých cílů. Silné působení přebytku G-hmoty vede k nadměrnému rozvoji druhého a nižší části třetího materiálního těla, a zároveň blokuje rozvoj vyšších materiálních těl, což vede k manifestaci nízkých kvalit a emocí v lidech, jako je agresivita, závist, krutost, nízké sexuální pudy, a podobně. Toto jsou časy, kdy morálka a vyšší duchovní principy snadno kapitulují, a ve společnosti převládou nízké kvality a instinkty. A prozkoumání historických událostí tyto principy kompletně potvrzuje.

Pojďme se nyní podívat, co se odehrává v oblasti Dne Svaroga. Tyto oblasti jsou také "kapsy" v prostoru, způsobené gradientem změny vlastností a kvalit prostoru, v tomto případě je to změna dimenzionality směrem nahoru (způsobená "interakcí" našeho vesmíru s vesmírem tvořeném z osmi primárních hmot). Označme tyto oblasti znaménkem plus (+), indikujícím, že stupeň dimenzionality prostoru se zde zvyšuje. Dají se přirovnat ke "kopcům" (stoupající dimenzionalita), kde je převaha primární hmoty **E**.

Všechny druhy primárních hmot plynou do této oblasti "proti směru" působení gradientu, protože dimenzionalita okolního prostoru je neutrální. Na druhou stranu, když tuto oblast opouštějí, děje se tak bez odporu, "spádem" od vyšší dimenzionality směrem k nižší. Jelikož různé primární hmoty interagují na tyto vlastnosti prostoru opět rozdílně, dojde k největšímu nahromadění E-hmoty poblíž místa kde je "výška" "kopce" největší (nejvyšší změna dimenzionality), protože tato má největší kvalitativní předpoklady hromadit se poblíž tohoto místa.

Tedy, ukazuje se, že oblast s největším pozitivním evolučním působením je pozorována před následující „nocí“, lépe řečeno, je pozorována „na úsvitu“ Dne Svaroga. V těchto časech se tudíž „mladým“ duším dostane největšího evolučního „postrčení“,

nicméně, jedná se pouze o „postrčení“, vytvoření podmínek vhodných pro rozvoj, nikdo za jedince jeho práci neudělá, tu musí každý realizovat sám.

Evoluční podmínky nastávající na úsvitu Dne Svaroga, vhodné pro pozitivní evoluci, dovolují člověku realizovat se a manifestovat své schopnosti v plném rozsahu, a usnadňují rozvoj směrem nahoru na maximální míru. Avšak, opět jenom usnadňují, avšak nikoliv nahrazují či zaručují. Evoluční vývoj je nemožný bez sebe disciplíny, síly vůle a ovládnutí svých instinktů.

Jestliže jedinec najde dostatek sil pro tyto vlastnosti, poté, za předpokladu správné cesty vývoje, může dosáhnout evolučního stupně Tvůrce (z pohledu evoluce, nikoliv z pohledu současných náboženství). Nikoliv náhodou naši předkové označovali nejvyšší úspěchy – tvorba, výtvor, kreace. Pouze Tvůrce, člověk, člověk, který dosáhne kompletní realizace skrze osvětlení věděním, a aplikujíc toto věděním, může tvořit.

Úsvit, či ráno Dne Svaroga je evoluční akcelerační, katalyzátor, jež s postupujícím časem slábne, až se jeho vliv omezí na minimum, či se úplně vytratí s blížícím se „večerem“ Dne Svaroga; jelikož převaha E-hmoty, se tímto vývojem rychle ztrácí, až opět nastane neutrální / rovnovážný stav.

Pokud vezmeme v úvahu, co bylo řečeno o podstatě Dne a Noci Svaroga, můžeme lehce pochopit úsilí, které Bílí Hierarchové vynaložili instalaci Zdroje Síly do nitra Midgard-Země. Naneštěstí, před poslední, a zatím nejtemnější Nocí Svaroga, která trvala na Midgard-Zemi po dobu sedmi kruhů života (1008 let – od roku 6496 (988) do roku 7504 (1995-1996)), se Parazitům podařilo pozitivní působení Zdroje zablokovat; Noc Svaroga tak po tuto dobu zakryla Midgard-Zemi krvavým závojem...

Tentokrát se Temné frakci podařilo uzurpovat moc na této planetě téměř kompletně. Téměř. Naštěstí však nenašli čas dokončit své plány před koncem tohoto období, jak se jim podařilo na

mnoha jiných Planetách-Zemích. Světlé Síly vyvodili patřičné závěry a změnili svou taktiku a strategii...

Jak vidíme, pojmy Den a Noc Svaroga kompletně opustili mytologické území, a staly velmi reálnými přírodními úkazy. Jsou takovým „plynovým“ a „brzdovým“ pedálem evoluce života ve vesmíru. Alespoň v našem vesmíru, tvořeném sedmi primárními hmotami. V jiných vesmírech, tvořených jiným počtem hmot, se tyto úkazy vyskytují také, avšak mají svá specifika závisející na tom, jaký počet a druh primárních hmot tvoří daným vesmír.

Pojďme se nyní blíže podívat na poslední Noc Svaroga, která nastala na naší Midgard-Zemi. Jak bylo řečeno, obdobím byl čas mezi roky 6496 (988) a 7504 (1995-6). Zaměřme se nyní na události, které se odehrály na začátku, nebo těsně před jejím začátkem. Nejprve zaměříme svou pozornost na území *Rusů*, alespoň tam, kde se dochovaly historické záznamy.

Začněme soumrakem. V polovině 9. století n.l., přímý potomek Kyje, princ – bojovník (Varangian / Varjag) Oskold, společně se svým bratrem Direm, uzurpovali moc v Kyjevské Rusi, navzdory prastarým tradicím. Podle těchto tradic byl princ – panovník volen uznávanými „muži“, vždy na období osmi let. Někdy mohl zůstat po více těchto období, jestliže se jako panovník nadmíru osvědčil, někdy se dokonce stávalo, že funkci držela konkrétní osoba doživotně, avšak tato nikdy nebyla dědičná.

Existoval vůdce pro období míru – kníže (kniiaz / kagan), a vůdce pro období války – chán (khan). Během období míru, měl civilní vůdce větší pravomocí, než vojenský vůdce, naopak během války to byl vojenský vůdce, kteří řídil zemi. Vůdcem – chánem byl většinou zvolen prominentní člen profesionální kasty válečníků - *varangianů*.

Po převzetí moci v Kyjevě se Oskold nechal titulovat „khagan“, tedy slovem označující spojením dvou větví moci do jedné osoby – vojenský vůdce *khan* a civilní vůdce *kagan* (kha-(n) – (ka)-gan).

Toto označení zjevně indikuje, že vojenská složka (khan) byla předřazena civilní.

Podle dochovaných informací, Oskold byl velmi významná osoba své doby: talentovaný válečník a státník. Podnikl několik vojenských kampaní proti Římu, povětšinou úspěšných, a Cařihrad v té době platil „desátky“ Kyjevu. Během jeho posledního tažení na Cařihrad, v roce 866, Oskold oblehl městské zdi s 360 loďmi a kavalerií.

Při podpisu mírové smlouvy mu bylo nabídnuto přestoupení na tzv. „Řecké náboženství“, také nazývané kult Dionýsa (které se později, ve 12. století, začne nazývat křesťanstvím), ale Oskold s odpovědí na tuto nabídku nijak nespěchal. Podle legendy, jakmile nabídku odmítl, oslepl. Patriarcha církve mu nato oznámil, že pokud se chce uzdravit, musí okamžitě přestoupit na jejich víru a být pokřtěn.

Tento spěch s okamžitým přechodem na novou víru je přinejmenším velmi podivný. Oskoldovo okamžité navrácení zraku po křtu římským patriarchou také vyvolává podezření, jelikož bylo velmi v zájmu Římanů.

Nabídka nutnosti okamžitého pokřtění, s výhružkou že jinak se zrak nikdy nevrátí, si žádá bližšího prozkoumání. Kupodivu, Bůh ukázal svou moc právě ve „správný“ čas, tak, aby z toho mohli Římané vytěžit maximální potenciál. Jak vidno, „Boží požehnání“ se nedostane jen tak někomu, když Bůh jen před momentem dovolil, aby Oskold se svým vojskem Cařihrad dobyl, a neposkytl svým věrným „sluhům“ žádnou pomoc.

Někdo by mohl říct, že Bůh „odvrátil zrak“ od svých věrných, ale hned vzápětí změnil svůj názor. Komu toto vysvětlení dostačuje, „nechť ho pánbůh požehná“, jak by řekl kněz, ale podle mého názoru je v tomto případě je vysvětlení mnohem prozaičtější.

Římané, známi také jako Byzantinci v moderní „variantě“ historie, byli vždy velmi schopnými politiky bez skrupulí. Nezastavili se před ničím, aby dosáhli svých cílů, držíc se zásady, že účel svěťí prostředky. Nadto byli také velmi schopnými výrobci jedů a travičů, jak o nich bylo známo. Byli jim také známy jedy, jež bylo velmi obtížné identifikovat.

Nejpravděpodobněji, Oskoldovi „noví přátelé“ mu nejdříve podali jed způsobující slepotu. Bez adekvátního protijedu by tento způsobil ztrátu zraku po zbytek života. Toto vysvětluje požadavek na okamžitý přechod na novou víru, bez něhož se uzdravení nikdy nedostaví.

Intrikáni, nejspíše po studiu Oskoldova charakteru, vědomě podnikli velmi riskantní krok, doufajíce, že budou mít štěstí a jejich trik „zabere“. K jejich velké radosti se tak skutečně stalo, a úspěšně obelhaný Oskold po návratu do Kyjeva zavrhl Védickou kulturu předků, a započal (v roce 6374 (866 n. l.)) násilné vnučování nové víry Rusům. Ve Velesově knize je Oskold vyobrazen jako temná postava, válečník přestoupivší na novou víru, tehdy nazývanou Kult Dionýsa. Volchvové o něm referují jako o temném bojovníkovi, nástroji Temné frakce – sociálních parazitů.

Nicméně, první pokus konvertovat Kyjevskou Rus na tzv. „Greek religion“ (kult Dionýsa), se potkal s neúspěchem. Temné frakci se skrze Oskolda tehdy nepodařilo uvrhnout obyvatele Kyjevské Rusi do duchovního otroctví jim cizího náboženství, ještě naplno nepropukla Noc Svaroga.

V roce 6390 (882 n. l.) se princové Oleg a Igor, kteří přišli ze severu s ozbrojenými silami, dostali do Kyjeva. Oleg zajal Oskolda lstí a popravil ho. S Oskoldovou smrtí se rozšiřování kultu Dionýsa na Kyjevské Rusi dočasně zastavilo. Nikdo ale nepronásledoval ty, jež na tuto víru už přestoupili, naši předkové zastávali přesvědčení, že každý má právo zvolit si svou víru / světonázor svobodně.

Na tuto tolerance našich předků k přesvědčení jiných lidí tito však velmi brzy „odpověděli“, a přineslo to spoustu krve a násilí. Po Oskoldově smrti se vlády ujal mladý Igor, Oleg nějakou dobu vládl v jeho zastoupení, jako regent, později bude tento nazván „prorok Oleg“, což značí o jeho védickém vnímání světa. Pravděpodobně Oleg byl volchv – bojovník, ale to by bylo na jiný příběh..

Zdálo by se, když Oleg a Igor získali trůn v Kyjevě, zastavili tak pronikání vlivu Temné frakce na Kyjevskou Rus. Následující události toto bohužel nepotvrdili. Oleg usadil mladého Igora, syna Ryríka, na kyjevský trůn, porušujíc takto prastaré tradice o volbě chána a kagana / knížete na 8 let. Tímto, první krok k dědičnosti trůnu a absolutní moci byl vykonán. Byl to první, nikoliv však poslední, krok, který se odchyloval od tisíciletých tradic, jež efektivně zabraňovali proniknutí vlivu Temné frakce na do společnosti a sociálního systému Slovanů-Árjů. Princ Igor učinil druhý krok směrem k propasti prohlášením trůnu za dědičný.

Většina pravděpodobně zná krásnou legendu o princezně Olze, která se pomstila Drevljanům za smrt jejího manžela, prince Igora. Podle legendy, nakázala vypustit zpět domů tažné ptáky, jimž uvázala k nohám hořící slámu, a tito tak způsobili vypálení města Drevljanů. Nicméně, téměř nikdo neví, proč Drevljané jejího manžela, prince Igora, zabili.

Zemřel kvůli své přemrštěné touze po moci a kvůli pokusu porušit tisícileté tradice, podle nichž kníže vybíral mezi občany desátek na provoz ozbrojených sil. Igor se rozhodl tuto daň vybrat 2x po sobě, což Drevljané rozlítilo a tito na něj zorganizovali atentát.

Po jeho smrti, jeho tříletý syn Svatoslav usedl na kyjevský trůn, v roce 6453 (945 n. l.). *Velký kníže* Svatoslav byl bojovník světla, byl to on, kdo podnikl výpravu proti judejskému parazitickému státu Chazarii, v roce 6472 (964 n. l.). Počátek Noci Svaroga, Chazarie nebo také Chazarský Chanát (Khazar Khaganate) byl mocný stát pod kontrolou Temné frakce, jehož metastázy ve formě kuceckých osad / center pronikly do mnoha států tehdejší Evropy,

středního východu a ázie. Jestliže by tomuto státu bylo dovoleno existovat dále, bylo by těžké dohlédnout všech důsledků, které by to mělo pro svět, a obzvláště pro Slované a Rusy.

Díky Svatoslavovi, Temné frakci se nepodařilo kompletně ovládnout celou ruskou zem už na začátku Noci Svaroga, jak to měla v plánu. Nebýt jeho akcí, nástroje temné frakce, Izraelité, by měli reálnou šanci usurpovat moc v zemích Rusů skoro o tisíc let dříve, než se tomu stalo – toto se jim podařilo teprve v roce 7425 (1917 n. l.).

Bužžel, po zničení Chazarie, Svatoslav dovolil, aby se „liška dostala do kurníku“. Jeho matka, kněžna Olga, konvertovala na „Řecké náboženství“ / kult Dionýsa a sveřepě nenáviděla vlastního syna za to, čím byl a co učinil pro ochranu Kyjevské Rusi. Kompletně kontrolována temnou frakcí, která se horentně snažila zabránit Svatoslavovým synům pokračovat ve šlépějích jejich otce, Olga nabídla Svatoslavovi chazarskou židovskou ženu, která pro tyto účely adoptovala tuto novou víru (kult Dionýsa byla víra, která se, až na jména velmi, málo lišila od pozdějšího křesťanství, v němž se transformovala ve 12. století). Je to jedna z tradičních a velmi efektivních metod uchopení moci, již židé / izraelité používali - tzv. institut židovských snoubenek. Chazarský Chanát byl ovládnut v sedmém století n. l. přesně touto metodou, nicméně, to je jiná his-TOR-ie.

Kněžna Olga „nabídla“ Svatoslavovi její komornou, důvěrnici, jako konkubínu. Malka, což bylo její jméno, které v Hebrejštině znamená „Vládkyně“, byl dcerou rabína Malika („Vládce“) z Ruského města Ljubič, poblíž Černigova. Téměř všichni židovští rabíni pocházejí z kmene Levitů, „vládnoucího“ kmene Izraelitů.

Obvykle, židovské „snoubenky“ byly na svou misi důkladně připravovány. Ovládaly tzv. Černou Tantru, metodu ovlivňování a ovládnutí mužů za pomoci sexuálních praktik. Takováto židovská „snoubenka“ většinou velmi lehce ovládla muže, po detailním

studiu i těch nejmenších detailů jeho těla. Takovýto muž se pak změnil v „zombii“, bezduchou ovládanou loutku.

Celá tato situace je velmi podivná: Svatoslavova matka, Olga, „nabídla“ svému synovi svou důvěrnici Malku, jako konkubínu, sexuální „hračku“, perfektně vědic, kdo Malka je a jaké síly reprezentuje. Velmi „zajímavá“ péče matky o sexuální život syna, který, kromě toho, již měl legální manželku! Toto velmi jasně ukazuje, že Olga byla zřejmě kompletně pod vlivem Parazitů, neboť cizoložství bylo smrtelných hříchem i podle její nové „víry“. Z tohoto pohledu tedy tyto skutky kněžny Olgy vypadají přinejmenším velice podivně.

Malka se tedy stala Svatoslavovou konkubínou. Ten však byl od mala vychováván jako válečník, a tak nepodlehl „péči“ Malky, s čímž Parazité počítali. Ti však měli v záloze náhradní plán, jež začali neprodleně implementovat.

Nebudeme zde polemizovat, zda Vladimír byl, či nebyl Svatoslavovým synem, podle všech židovských zákonů však byl židem (židé rozeznávají rodovou linii po matce, tj. kdokoliv má za matku židovku, je také žid. Navíc Vladimírovi se nepochybně dostalo i „správné“ výchovy ze strany Malky, jediné tak si lze vysvětlit jeho následující skutky). Přijmutí syna Malky jako vlastního byla ve skutečnosti asi jediná závažná Svatoslavova chyba, jež však následně vedla ke smrti jeho, i obou jeho právoplatných synů Olega (977) a Jaropolka (980), kteří byli zabiti i se svými manželkami a rodinami z rozkazu Nogorodského prince Vladimíra, syna Malky.

Poté co Vladimír uzurpoval kyjevský trůn a stal se Velkoknížetem Kyjevským (980 n. l.), začal uskutečňovat plán Temné frakce. Z ničeho nic, začaly se v Kyjevě, Novgorodu a dalších městech objevovat sochy a modly Peruna, Daždboga, Striboga, Khora, bohyně Makoš a dalších, což bylo velice podivné. Kyjevská Rus byl stát s tisíciletými Védickými tradicemi a světovým názorem. Tito Bohové byli všeobecně každému velmi dobře známi, a od nepa-

měti chování ve velké vážnosti naskrz slovanskými, potažmo ruskými zeměmi. Vypadá to jako absurdita, avšak jen na první pohled (tehdejší Slované/Árjové zásadně nestavěli modly svým „bohům“, i když o nich měli velmi detailní představu a chovali je v úctě. Avšak představuje to hodně odlišnou podobu od dnešní konceptu Boha, jak bylo řečeno dříve.). Ukazuje se, že to byla dobře promyšlená provokace ze strany Vladimíra. Snažil se „navěvek“ posílit Védický světonázor a víru, Vladimír nařídil činit krvavé zvířecí a poté i lidské oběti těmto modlám.

Věc se má tak, že rituální krvavé oběti bohům jsou „vynálezem“ kultu Kali-Ma, kultu Černé Matky, jež později migroval do Judaismu, zatímco Slované-Árjové nikdy za celá tisíciletí krvavé oběti nepraktikovali. Fakt, že Vladimír vynutil tyto krvavé oběti na Kyjevské Rusi je odraženo dokonce i v dobových kronikách, které byli psány mnichy nového náboženství, a které se snažili ukázat jeho skutky a skutky „církve“ na Kyjevské Rusi v co nejlepším světle.

Je celkem pravděpodobné, že oni volchvové – herci, kteří prováděli tyto krvavé oběti, byli najatí lidé Vladimíra. Po splnění svého účelu (zachytit v his-TOR-ii, jací tehdejší „pohané“ byli krvežízniví, že „dokonce“ praktikovali lidské oběti svým modlám), „Velkokníže Kyjevský“ Vladimír, žid, „zvolil“ svému lidu nové náboženství, kult Dionýsa. Nejprve se nechal sám pokřtít v Korsunu a poté začalo „křtění“ obyvatelů Kyjevské Rusi násilím, počínaje Kyjevem.

O tomto procesu „dobrovolného“ přestoupení na novou víru se již můžeme dočíst v dobových kronikách (psaných kněžími toho náboženství), které, ze zřejmých důvodů, vynechávají nepříjemné „detaily“ snažil se tak celou událost popsat v co nejlepším světle. Na pokřtění Novgorodu Vladimír poslal oddíl jeho ozbrojenců vedený jeho strýcem Dobrynyjou. Když Dobrynyja dorazil do Novgorodu, podpálil několik domů a pohrozil spálením celého města. Teprve poté se jeho obyvatelé nechali „dobrovolně“ pokřtít.

Je zajímavé, že dobovým kronikám nějak uniká takový „detail“, jako kolik lidí bylo zabito během „dobrovolné“ konverze ke křesťanství / kultu Dionýsa. Bylo celkem pravidlem, že často se lidé „pokřtění před hlavní pistole“ opět velice rychle vrátili k jejich rodovým hodnotám, jakmile ozbrojenci byli z dohledu. Co se kroniky snaží ukryt před světem? Pouze „malý detail“, to, že během dvanácti let násilné „konverze“ Kyjevské Rusi na cizáckou víru, protivící-se tehdejšími obyvatelům a v příkrém rozporu s tisíciletou védickou tradicí, bylo zabito **9 milionů** lidí, kteří se odmítli zřeknout víry svých předků – populace na Kyjevské Rusi čítala před počátkem „pokřesťanství“ **12 milionů**.

Jak se ukazuje, druhý pokus o „pokřesťanství“ Kyjevské Rusi provedený „Svatým“ Vladimírem v roce 988 n. l. (6496) byl kompletně úspěšný. Kult Dionýsa se stal na Kyjevské Rusi státním náboženstvím. A ačkoliv proces vnucování víry cizáků obyvatelům Kyjevské Rusi probíhal s proměnným úspěchem až do konce 11. století, byl již nastartován.

Velmi podivná shoda „náhoda“, nezdá se Vám? Uzurpování kyjevského trůnu lstí, proces duchovního „zotročení“ tehdejších Rusů a přijmutí kultu Dionýsa (křesťanství) za státní náboženství na Kyjevské Rusi se přesně kryje se začátkem poslední Noci Svaroga (6496 – 7504). Nicméně, tyto události, ačkoliv poměrně tragické, jsou pořád celkem ničím, v porovnání s tím, co se mělo odehrát v Rusku v období ke konci Noci Svaroga, ve 20. století...

© [Nicolai Levashov, May 12, 2006](#). Překlad Hox.

Poznámky:

Kalendář Slovanů-Árjů: rok se skládal ze tří ročních období (podzim, zima a jaro). 16 let tvořilo Kruh Let. 9 kruhů let tvořilo Kruh Života (144 let)

Svarog: v mytologii našich předků je Svarog bůh/patron Vyrije/Irije (slovansko/árijský ráj, zaslíbená země), města Asgardu (Asgard Irijský, „město bohů“) a souhvězdí malé a velké medvědice v Kruhu Svaroga (slovanský „zodiak“). Přebývá ve *Svarze* (*Svarga – nebe*). Původ jména Svarog je ve staroslovanském slově *svar* – zářivý, jasný, čistý. Symbol Svaroga je Kolovrat – Swastika (tento symbol reprezentuje také naši galaxii)

Nij: v slovansko-árijské mytologii je Nij patron/bůh moří a oceánů, patron navigace a rybaření, a patron kmene Antů (kteří budou později řeky nazváni Atlant'ané), a patron země Antů - Antlanie (Atlantida). Je také bůh-patron Nij-Země (planeta Neptun)

Pozn. hox: jak je vidět, tento článek se zabývá poměrně závažnými tématy, já bych dodal několik zajímavostí v kontextu. Všichni zřejmě znají legendy o „největší říši kterou kdy země spatřila“, říši Čingis-chána. Jak se ukazuje, žádné „tatarské hordy“ mongolů, v tom smyslu, jak se nám snaží podat oficiální verze historie, nikdy neexistovaly, jedná se o pokus ukrýt před světem fakta o existenci rozlehlého slovanského státního útvaru na území Sibiře, [Državy](#). Tento státní útvar jehož hlavní město bylo Asgard Irijský (zničen 1530 n.l., dnešní Omsk), byl v průběhu času znám pod mnoha různými jmény, například [Velká Tartarie \(Great Tartary\)](#). Odtud tedy „tataři“. Jméno Tartarie vzniklo tak, že když se cizinci místních obyvatel ptali, kdo jsou, odpovídali – jsme děti Tarcha a Tary, z čehož vzniklo Tar-Taři, Tartaři. O tomto faktu lze i dnes najít řadu důkazů, například dobové mapy, nebo fakt, že ruská aristokratka Korsakovová byla v Evropě všeobecně známa jako „Venuše z Tartarie“. Ve skutečnosti, mongolové se velmi

divili, když k nim ve 30. letech dorazili bolševici a oznámili jim, že jejich předkové vytvořili říši pokrývající „půlku světa“... oni sami o této své „minulosti“ neměli ani ponětí :).

Druhá „zajímavost“ je existence velkého množství, tedy spíše, výhradně Slovansko-Árijská symboliky, v tzv. „římských vilách“, památkách po tom čemu se dnes říká Římská říše, a které jsou roztroušeny po celé Evropě, severní Africe i blízkém východě. Na toto téma je připravě samostatný článek, zatím lze informace nalézt v originálním znění: "[Římské vily - svědectví navěky](#)" [EN].

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/posledni-noc-svaroga-dokonceni-/>